

H. G. Ewers

HONIČKA V POLOPROSTORU

Perry Rhodan 345

Přeložil Jan Rada

Již mnoho týdnů byli Perry Rhodan, posádka CRESTU IV a oba Haluťané, Icho Tolot a Fancan Teik, odříznuti v kulovité galaxii M-87 vzdálené od Mléčné dráhy přes 30 milionů světelných let, a dosud nebyl nalezen způsob, jak tuto vzdálenost překonat. A nikdo z nich nevěděl, zda Solární impérium odolalo útokům Strážců času.

Na palubě CRESTU IV se psalo datum 24. března roku 2436 pozemského letopočtu. Během své dobrodružné pouti v galaxii M-87 podstoupila posádka CRESTU IV víc nebezpečí, než všichni pozemští astronauti od počátku kosmických letů dohromady. A konec tohoto nedobrovolného dobrodružství byl v nedohlednu! se mohla vrátit do rodné galaxie pouze pokud se Rhodanovi podaří přimět pány galaxie M-87 k tomu, aby jim poskytli pomoc. Velký administrátor už podnikl mnoho pokusů v tomto směru, ale inteligentní rasy nechtěly mít nic společného spřátelí „Bestií“, za které považovaly Haluťany.

Perry Rhodan se tedy postaral o to, aby dosáhl „navázání kontaktu“ jinými prostředky. Agen Trumb, ctihodný nositel modré Centrální záře, Inženýr ze základny, byl unesen z „Planety tisíce radostí“ a dopraven na CREST IV. Ani nedobrovolný host CRESTU IV však nebyl připraven přistoupit na Rhodanovy návrhy. Když pak Rhodan nasadil těžké dělostřelectvo, došlo ke katastrofě. Tři živé bytosti začaly růst do kosmických rozměrů, když honička v poloprostoru začala...

1.

Rhodanův pohled těkal od mohutného, Haluťanům podobného Inženýra ze základny k Johnu Marshallovi a zpět. Marshall, který spolu s ostatními mutanty na palubě vytvořil funkční blok, smutně potřásl hlavou.

Tak tedy nic, pomyslel si Velký administrátor. Jak se dostat k těm

záhadným bytostem, když je nic nepřiměje aspoň se pokusit o dorozumění s Pozemšťany?

Agen Trumb se od okamžiku svého zajetí zahalil do mlčení. Zdálo se, že Pozemšťany pohrdá, i když se na vlastní kůži přesvědčil o jejich schopnostech. Nechoval se však ani nepřátelsky.

Podobal se Haluťanům nejen svým vzhledem a silou, měl stejně jako oni i dva mozky, obyčejný a plánovací. Nejnapadnější odlišností bylo to, že měl jasně bílou pleť se žlutými skvrnami na břiše, které teď ovšem nebylo vidět, protože měl na sobě speciální kombinézu, kterou mu na míru ušili v CRESTU IV, protože byl zajat pouze v lehkém nočním úboru.

Čtyři oči mu žlutě světélkovaly a Rhodanovi se zdálo, že se na něj dívá posměšně.

Velký administrátor se zvedl ze svého křesla a přistoupil těsně k Trumbovi.

Melbar Kasom a Oro Masut k němu okamžitě přistoupili také, aby mohli zasáhnout v případě, že by Trumb na Rhodana zaútočil. Oba Ertrusané byli skoro stejně silní jako zajatec.

„Inteligentní bytosti,“ řekl Rhodan v řeči civilizací galaxie M-87, „mají nejen schopnost, ale i povinnost se dorozumívat mezi sebou. Jinak nemohou dostát požadavkům, které musí být kladeny na rozumné bytosti. Proč tedy mlčíte, drui1 si?“

Rhodan záměrně použil uctivého oslovení, kterého užívali podřízené intelligence vůči Inženýrům ze základny. Nechtěl se vzdát obvyklých forem diplomatické zdvořilosti, i když mu to za dané situace přišlo za těžko.

Trumb dal najevo, že rozumí, pouze úšklebkem a setrval v mlčení.

„Měli bychom mu vytrhat všechny zuby bez umrtvení, pane,“ zavrčel vztekle Masut, ale nemyslel to vážně. Rhodan to také mlčky přešel. Pro něj .bylo nepřipustné byt' jen uvažovat o použití metod středověkého mučení vůči jakékoliv inteligentní bytosti. Tím by se lidstvo jen samo degradovalo.

„Zavolejte Kitaje, Johnne!“ obrátil se Rhodan na Marshalla a ten hned řekl několik slov do vysílačky ve formě náramkových hodinek na jeho levé ruce.

Přesně za minutu se pancéřové dveře vyšetřovací místnosti otevřely a vstoupil Kitaj Išibaši, nejschopnější sugestor sboru mutantů.

Bývalý lékař a psycholog působil dojmem, že se každým okamžikem zhroutí, protože jeho vychrtlá, vysoká postava byla věčně ohnutá.

Šikmé oči však vyzařovaly zcela mimořádnou energii. Kitaj nedbale zasalutoval a tázavě se podíval na Rhodana: „Pane?”

Velký administrátor se nuceně usmál a promluvil anglicky: „Tento pán zde do, sud nejeví zájem o rozhovor. Byl bych rád, kdybyste to změnil, Kitaji.”

Kolem Išibašiových očí se objevily vějířky vrásek. Vrhł na zajatce zdánlivě lhostejný pohled a náhle jeho rysy ztvrdly. Rhodan čekal se zatajeným dechem. Věděl, že Išibaši právě provádí překvapivý útok na paranormální úrovni s cílem podrobit si zajatcova ducha.

Za chvíli na sugestorově čele vyrazil pot a jeho pohled vyhasl.

„Bezvýsledné, pane,” řekl anglicky, aby mu zajatec nerozuměl.

„Trumb má speciální schopnosti nebo má někde v těle voperovaný speciální přístroj, který ho chrání před parapsychickými vlivy.” ...

„Měli jsme stejný dojem,” konstatoval rovněž anglicky Marshall a Gucky přikývl.

Rhodan se podíval na Ralfa Martena. Teleoptik jen smutně potřásl hlavou. Obvykle byl schopný vidět cizíma očima a naslouchat cizíma ušima, v případě Agena Trumba však jeho schopnost selhala.

„Uděláme si přestávku,” rozhodl Velký administrátor. „Kasom a Masut odvedou zajatce do cely a zůstanou na strážì před ní. Pošlu jim jako posilu Gorašina.”

Rhodan vrhl ještě jeden tázavý pohled na Inženýra ze základny, ale ten své mlčení nepřerušil a Perry opustil místnost.

Mutanti ho následovali. Kasom a Masut pak odvedli zajatce do opancéřované cely, chráněné ještě energetickým štítem. Trumb v ní měl veškeré pohodlí, ale útěk byl vyloučen.

Major Pandar Runete předstoupil před Velkého administrátora s důstojnou vážností, jak se sluší na sikha, který bere vážně své náboženství. Na majorovi turban a tradiční oděv nevypadaly směšně ani v supermoderní centrále CRESTU IV.

„Hlášení od druhé flotily nosičů moskytů, pane!” řekl Pandar Runete s nehybnou tváří.

Admirál Atlan zvědavě přistoupil blíž a Rhodan muži pokynul, aby pokračoval.

Na tváři proslulého pronásledovatele monster se náhle objevil starostlivý výraz. „Velitel KC231 podle rozkazu vyslal tři moskyty na průzkum soustavy Geeg. Jetý se vrátily před pěti minutami.

Průzkum zjistil, že na rekreační planetu žádné lodě nemíří, ani z ní neodlétají. Zdá se, že planeta je v karanténě, pane.”

Velký administrátor přikývl, jako kdyby tuto zprávu očekával.

„Děkuji, majore. Vaše mínění?“

„Patrně se připravuje nějaká protiakce, pane. Bohužel z údajů průzkumu se nedá vyvodit nic o charakteru této protiakce.

Nepovažuji situaci za znepokojivou, přesto žádám o dovození zintenzívnit průzkum.“

„Souhlasím. Zařídíte vše potřebné, majore,“ řekl Rhodan, major zaslutoval a opustil velitelský můstek.

„Co si o tom myslíš, Perry?“ zeptal se Atlan a tvářil se ustaraně.

„Jsem si jistý, že se tam klube nějaká čertovina.“

Rhodan se ironicky ušklíbl. „O tom není sporu, příteli. Ale počkáme na výsledky důkladnějšího průzkumu. Pane Liebere!“

Drobný šéf matematiků CRESTU IV se protáhl mezi Guckym a Marshallem a pronesl svým tichým hlasem, který působil nesnáze tolika činitelům Solárního impéria: „Pozitronické schéma výslechu je připraveno, pane. Se čtyřiašedesátiprocentní pravděpodobností vám Trumb poskytne hodnotné informace, ovšem za předpokladu, že ho přimějete, aby odpovídal.“

Atlan se nevesele zašklebil: „To je opravdu klíčový bod, pane Liebere.“

„Rád bych předestřel ještě jeden návrh lodní pozitroniky, pokud nemáte námítky,“ rychle dodal matematik.

„Posloucháme!“ prohlásil Rhodan.

Dr. Josef Lieber se náhle usmál, ostýchavost z něj spadla, teď se cítil ve svém živlu. „Podle propočtu dat z dokumentu B12 lomenu 33, článek 42...“

„Promiňte, pane Liebere,“ přerušil ho Rhodan. „Ušetřete nás detailů a uveďte pouze konkrétní propozice.“

„Ano, pane,“ zamumlal Lieber, ale výraz jeho tváře jasně dokazoval, že tento požadavek považuje za projev prezíravosti k jeho odpovědné práci. „Z vyhodnocení zprávy majora Čaje Kulua vyvodila pozitronika závěr, že konfrontace zajatce s majorem může přinutit Trumba přerušit mlčení. Major Kulu se pro něj stal klíčovou postavou, protože on vkročil na planetu Firestone a později se transmitterem přesunul na soukromou výzkumnou loď MINHAU. Trumb na něj proto pohlíží úplně jinak než na ostatní Pozemšťany. Pravděpodobnost sedmaosmdesát procent...“

„...je velmi vysoká,“ opět přerušil tok matematikovy výmluvnosti Rhodan. „Děkuji vám za důležité informace. Vynikající práce, pane

Liebere."

Rhodanova závěrečná poznámka opět smířila matematika s osudem. Odcházel pyšně.

„Nuže, pánové," obrátil se Rhodan na ostatní, „myslím, že bychom měli okamžitě pokračovat ve výslechu. Gucky, připrav majora Kulua na jeho výstup, dále se to tak nazvat. My zatím budeme postupovat podle programu připraveného pozitronikou. Jakmile ti John dá telepaticky znamení, objevíš se s majorem ve vyšetřovací místnosti. Jasně?"

„Jasně, šéfe!" vypísl myšob a už po něm zbyl jen vzdušný vír vznikající při teleportaci.

Čaj Kulu s úsměvem pozoroval jak v Jeffersonově tlamě mizí šťavnatý steak. Sněžná gorila byla zřejmě spokojená a vděčné olízla majorovu tvář.

„Fuj! Tvé projevy vděčnosti mi nesedí, budu tě muset naučit dobrým mravům," zasyčel major a šel do koupelny opláchnout si obličej. Potom se vrátil do obývací místnosti, pohodlně se natáhl v křesle a začal přemýšlet o svém osudu, ačkoliv se již mnohokrát zapřísahal, že na to myslet nebude.

Ale myšlenky na jeho pravé tělo, které • čekalo na své osvobození na exilovém světě Firestone se mu neodbytně vtíraly. , Od Tarfolana Ramdora, kterého stihl stejný osud, věděl, že pyramidální transmitter na Firestone funguje úplně jinak než pozemské nebo jiné známé transmiery. Sice také odhmotňoval objekt, ale pouze \ k, tomu, aby důkladněji prozkoumal jeho hmotnou mikrostrukturu. To, co potom transmitter vyslal, nebyla hmota objektu, ale pouze strukturální vzorec na jehož základě přijímač na MINHAU z připravené základní substance vytvořil duplikát. Originál se okamžitě po vyslání strukturálního vzorce opět zhmotnil ve vysílači. Z toho plynulo, že nyní Ramdor, Jefferson i Kulu existují dvojmo, jako originál a duplikát. Byla to psychologicky traumatizující situace, protože dvojníci o sobě věděli a přinejmenším pro mentalitu Po; zemšťanů byl tento nepřírozený stav ob: tížně snesitelný a vyvolával touhu ho zrušit. Zrušení tohoto stavu však znamenalo likvidaci jednoho z dvojníků a duplikát ; se obával, že zmizet by měl právě on. Odpovídalo to jeho vlastní etice. A jeho strach ze smrti, vlastní všem lidským bytostem, hodinu od hodiny vzrůstal.

Kladl si otázku, zda Rhodanovi zamlčel svou dvojí existenci jen proto, aby ho nezatěžoval ještě dalším problémem k již stávajícím,

nebo ze strachu, že...

Není proto divu, že Guckyho náhlé : zhmotnění ho vyděsilo. Gucky a jiní mutanti, mající telepatické schopnosti, mu působili největší starosti. Mohli náhodou zjistit, že se vrátil pouhý duplikát majora Kulua a na základě špatných zkušeností ,s duplikanty, vyráběnými Mistry ostrovů, dojít k závěru, že on, stejně jako Ramdor a Jefferson jsou nyní nepřáteli lidstva.

Ted' rychle potlačil tyto myšlenky a ze všech sil se snažil myslet na něco jiného.

„Fuj, dosud jsem tě vždycky považoval za vzdělaného člověka," pohoršil se Gucky. „Ale po tom, co jsem teď musel vyčíst z tvých myšlenek! To je opravdu nepřístojné, fuj!"

Kulu se zatvářil nešťastně. „Kdybys nebyl tak zvědavý, mohl bych myslet na jiné věci, Gucky, ale jako nositel státního tajemství jsem povinen se postarat o to, aby na veřejnost z něho nic neproniklo. A jestliže si i nadále budeš číst v mých myšlenkách, zveřejním to vpalubním časopise."

Myšob se zašklebil, položil si ruku na prsa a pateticky zvolal: „Jako že pocházím ze slavného národa litů, od nynějška už nebudu pátrat v tvých myšlenkách."

Afropozemšťan se křečovitě usmál. „Dobrá, věřím tvému slovu Gucky. Přicházíš služebně nebo jen tak?"

„Přináším rozkazy z nejvyšších míst, Čaji," oznámil myšob, bez vyzvání se pohodlně rozvalil na gauči a zadíval se na ledničku, kde Kulu míval čerstvou zeleninu.

„Jen si posluž, maličký," řekl Kulu s úsměvem.

„Děkuji," vypískl myšob s pohledem upřeným na magnetický zámek ledničky. Dvířka se s cvaknutím otevřela. Tři karotky, vlastně cosi velice podobného karotce ze zásobovací planety, prolétly vzduchem a přistály vedle Guckyho. Ledničku zavřel také telekineticky.

„Ten chlap ze základny," spustil s plnou pusou, „no, víš přece, ten starý Trumb, zatím ani necekl. Ted' chtějí šéf, Atlan a další pokračovat ve výslechu podle návrhu pozitroniky. Ale povídám ti, je to na nic. Všechny ty chytáky jsou na nic, když vůbec nepromluví."

„Jsi dneska pěkně nabroušený," řekl Kulu a poprvé se usmál od srdce.

Gucky se zašklebil, ale vtom byl vymrštěn z gauče, který se z ničeho nic automaticky sklopil. Telekineticky situaci zvládl až těsně před nárazem do protější zdi. Zhluboka se nadechl a vychrlil proud

nadávek.

„Jen malý výboj, maličký," chlácholil ho major. „Jsme moc blízko modrého obra a nejspíš došlo k protuberanci na kterou zareagoval náš štít. Ještě, že se to nestalo, když jsem spal."

„Vždyť mě to málem přimáčklo ke zdi! To nevím, co bych pak ve vzteku udělal, ale..."

„Tak mi už konečně řekni, proč jsi pro mě přišel," přerušil ho Kulu, který dobře znal myšobovu výmluvnost. „Říkal jsi něco o Trumbově výsledku, ale co já s tím?"

Gucky se dokolébal ke křeslu, posadil se, podrbl za uchem a spustil:

„Je to zas jeden takový bláznivý nápad šéfa matematiků. Vzal si do hlavy, že když budeš kolem toho minihaluťana kroužit, tak že konečně otevře hubu. Samozřejmě to nechal propočítat palubním mozkiem."

„A ty tu máš se mnou počkat, dokud nás nebude zapotřebí," zahuhlal Kulu. Najednou se necítil ve své kůži.

„Tak to je, černý muži," přítakal vesele Gucky a bez okolků si telekineticky přitáhl ze stolu slané tyčinky.

Major si toho nevšímal. S hlavou v dlaních přemýšlel o tom, jak pozitronika přišla na to, že by jeho příchod mohl zajatci rozvázat jazyk. Rozhodně to nemohl být Lieberův bláznivý nápad. Všichni na palubě CRESTU IV věděli, že matematik má sice fantazii, ale vždy při tom zůstává na půdě faktů. Jestliže vyslovil takovou hypotézu, musí mít hlavu a patu. Ale jaké informace ho k takové hypotéze opravňují?

„Co ti přelítlo přes nos?" zajímalo Guckyho, protože si majorova stavu všiml.

Kulu však nestačil odpovědět. Myšob náhle odhodil slané tyčinky, vyskočil a křikl: „Jdeme, Čaj ! Je čas ! "

' Rhodan a Atlan napjatě pozorovali zajatce, když se v místnosti zhmotnil Gucky s majorem Kuluem a oba si okamžitě všimli prvních známek jeho probuzení

ho zájmu. Mohl ho samozřejmě vyvolat pouhý fakt teleportace.

Náhle sebou Rhodan trhl. Inženýr ze základny si nečekaně rozeplnul svou kombinézu a odhalil hrud', aby bylo vidět dvacet modrých kamenů, hodnotní označení v soustavě M-87.

A jeden z těchto kamenů začal zářit.

„Světlo centra!" vyrazil ze sebe Atlan.

Všechny čtyři žlutě žhnoucí Trumbovy oči se strnule upíraly na majora Kulua, který stál před ním s popelavým obličejem. Potom Inženýr ze základny zvedl všechny čtyři ruce, jako by majora zdravil, a skutečně tomu tak bylo, protože vzápětí zamumlal pozdrav a hned se obrátil na Velkého administrátora.

„Jsem ohromen, pane, protože vidím na palubě vaší lodi jednoho ze ztracených. Skutečně, pane, je mi líto.“

Atlan hlasitě vydechl. V příštím okamžiku svíral v ruce svůj paprskomet a mířil Kuluovi na hrud’.

„Ruce vzhůru a žádné triky!“ zavelel Arkonidan. „Měl jsem .nedobry pocit hned jak se major vrátil, Perry, ustup! Kdoví, jaká hra se tu hraje.“

Major Kulu se smutně usmál. Strach, který ho v posledních dnech sužoval, z něj náhle spadl. Už věděl, že nejhorší má za sebou. Nyní mu mohla pomoci jen naprostá otevřenost.

„Pane!“ obrátil se na Rhodana. „Musím vám sdělit něco důležitého.“ Rhodan se Afropozemšťanovi zpytavě zadíval přímo do očí a potom přikývl. „Věřím vám, majore. Atlane, zastrč tu zbraň, prosím.“ Atlan zaváhal a potom zastrčil paprskomet, ale vytáhl narkotizační zbraň.

„Jistota je jistota,“ prohlásil s temným úsměvem. „Nemějte mi to za zlé, majore, jsem jen opatrný. Prosím o telepatické přezkoušení výpovědi!“

Major konečně vypověděl Rhodanovi a Atlanovi podrobnosti o svých zážitcích na planetě Firestone a o tom, že je vlastně duplikátem. Zároveň zdůraznil, že nebyl vystaven psychickému ovlivnění a že o podivném způsobu transmise dosud mlčel, aby nenadřadil záchranu svého originálu bezpečnosti CRESTU IV. Rhodan pozorně poslouchal, ale z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. „Je to v pořádku!“ zapištl Gucky ze skupiny mutantů. „Nechtě ho na pokoji, jeho problémy mu nezávidím.“

Rhodan se otočil k Marshallovi: „Johne?“

Šéf sboru mutantů pokrčil rameny: „Žádné náznaky duševní proměny, pane. Přesto se postarám, aby se major, Ramdor a Jefferson nedostali do blízkosti důležitých zařízení nebo osob. Velká duševní zátěž, jíž jsou dvojníci vystaveni, může vést v určitých krizových situacích k nekontrolovatelným výbuchům.“

„Jsem téhož názoru!“ podpořil ho Atlan.

„Protestuji,“ zareagoval spontánně Gucky, ale Kulu ho okamžitě

přerušil.

„To je v pořádku, maličký," řekl a obrátil se na Rhodana. „Prosím vás, pane, abyste se řídil Marshallovou radou. Z psychologického hlediska je docela pravděpodobné, že je moje psychika nestabilní." „Jsem rád, že k tomu přistupujete tímto způsobem, majore. Budete rozdělení a hlídání. Zvláště Ramdorovu kabinu je třeba izolovat od případných paravlivů. Půjde samozřejmě o pouhý bezpečnostní dohled, ne o vězení, majore. Ted' vás žádám, abyste své zážitky popsal veřejně.

Je to nejlepší zbraň proti zneklidňující šuškaně."

„Jsem vám zcela k dispozici, pane," ujistil ho major.

2.

Roi Danton vrazil na můstek CRESTU IV v nejlepším rozmaru, odhodil svůj třírohý klobouk na stůl a spustil: „Parbleu, messieurs! Po vyslechnutí sdělení Velkého administrátora a zprávy majora Kulua přímo hořím touhou pustit se do práce stejně jako celá posádka. Opravdu výtečný důstojník. Zaslouží vyznamenání, pánové."

Atlan se shovívavě usmál nadnesené[^] mu projevu Mika Rhodana, kterého většina posádky stále ještě brala jako Roi Dantona, krále Svobodných obchodníků. Jen málokdo věděl, že je to Rhodanův syn. „Ptáček pár dní churavěl, ale Bohu budiž dík, už zase pípá!" zaburácel Kasomův bas a odpovědí mu byl všeobecný smích. Bylo znát, že po Kuluově vystoupení v palubní videovizi nálada posádky znatelně stoupla.

Roi Danton změřil Kasomův hrubě tesaný obličej opovržlivým pohledem a prohlásil: „Je to nevzdělaný hlupák! Ať táhne!"

Rhodan pouhým pohledem naznačil svému synovi, že by měl zmlknout a sám se ujal slova.

„V podstatě souhlasím s tím, co tu bylo řečeno, pánové. Atlan takovou reakci posádky předvídal, ale já jsem se zdráhal tomu uvěřit. Nyní je však skutečností, že lidé opět před sebou vidí určitý cíl. Kulu jim ukázal, že jistá důležitá fakta o této galaxii je možné zjistit a nyní jsme připraveni rozluštit tajemství Budovatelů centra ke svému prospěchu. Nyní společně poobědváme a prohovoříme některé podrobnosti. Potom budeme pokračovat ve výsledku našeho zajatce." Po obědě se vrátili do vyšetřovací místnosti. Ivan Ivanovic Gorašin, dvouhlavý mutant, tu držel hlídku a mezitím se bavil s atraktivní ženou v kombinéze psychologického štábu CRESTU IV.

Rhodan se šelmovským úsměvem pozoroval překvapené obličej a rozpačité až poťouchlé úsměvy svých lidí. „Rád bych vám představil slečnu Eileen Dacranovou. Slečna Dacranová je profesorka kosmopsychologie a zástupkyně týmu našich ochořelých palubních psychologů. Pozval jsem ji, aby se zúčastnila Trumbova výslechu." Eileen s úsměvem odhodila dozadu své dlouhé plavé vlasy a řekla: „Děkuji, pane! Představovat vaše průvodce není třeba, všechny je znám, i když ne osobně."

„Mademoiselle Dacran!" zvolal Roi Danton a padl před ní na kolena s rukou na srdci. „Jsem zoufalý z toho, že jsem vás nepoznal již mnohem dříve."

Král se zvedl a dále chrlil lichotky, dokud ho žena nepřerušila poznámkou: „Ach, vy jste ten mladý muž s královskou mánií. Vlastně jsem si vás představovala jinak, s pěnou u úst, s nízkým čelem a tak."

Všichni se dali do smíchu. Gucky se vrhl k psycholožce a stiskl jí ruku.

„Jsi správná, Eileen. Mohu ti říkat Eileen?" zaprosil.

„Když mi dovolíš, abych ti říkala Gucky," souhlasila Eileen a podrbala ho.

Gucky předl jako kočka a vrhl na Dantona vítězoslavný pohled.

Rhodan se mu

sel kousnout do rtu, aby se nesmál nahlas. Poprvé od doby, co jeho syn začal působit jako Roi Danton, ho viděl takhle vyvedeného z míry.

V čele s Velkým administrátorem vstoupili všichni do izolované místnosti. Trumb seděl na široké pohovce u stěny a chtěl vstát, ale Rhodan ho vybídl, aby zůstal sedět.

Hra na otázky a odpovědi začala nanovo. Brzy se vystupňovala až ke křížovému výslechu, v němž Dacranová hrála klíčovou úlohu.

Snažili se ho zmást a zahrnat do kouta, ale Inženýr ze základny odpovídal jen úsečně. Když na něj Eileen začala obzvlášť zle dotírat, otevřel nečekaně svůj chřtán a propukl v dunivý smích.

Rhodan a Atlan se na sebe překvapeně podívali. Ten smích však nebyl ani smířlivý, ani veselý, jak dokazovala Inženýrova slova, která následovala, když se zklidnil.

„Stále nechápete situaci správně, pane," obrátil se na Rhodana. „Jste v naší galaxii, na našem území, a jste nežádoucími vetřelci, kteří s sebou navíc přivedli dvě Bestie. Vaše rasa je jistě schopná a bojovná,

ale nemáte šance proti naší moci. Vyzývám vás k bezpodmínečné kapitulaci a zabití obou Bestí, které ve své zaslepenosti nazýváte svými přáteli."

Atlan rozčileně vyskočil a namířil na Trumba svůj paprskomet, ale Danton se postavil před něj a rozpřáhl paže.

„Cest impossible, Sire! Tato bytost je naším zajatcem a my zajatce nezabíjíme," zvolal a pak se obrátil na Trumba. „Omluvte našeho arkonského přítele, druisi. Reaguje poněkud ukvapeně, když je vyzván, aby zabil své nejlepší přátele. Ostatně se zdá, že jste o událostech informován lépe, než jste dosud dal najevo. Musím nad tím vyjádřit svou nelibost."

Po těchto slovech se otočil, došel ke dveřím, ale tam se opět obrátil a poznamenal: „Oro, použijte svou voňavku, tady to smrdí, s dovolením!"

Pancéřové dveře za ním s rachotem zapadly. Rhodan ho zamyšleně sledoval, překvapilo ho, že syn tentokrát ignoroval diplomatické zvyklosti.

„Bohužel s ním musím souhlasit, pane," řekla Eileen anglicky. „Můj závěr zní: Trumb je chladný, vypočítavý, naprosto bez skrupulí. Je schopen vlákat do pastí vlastního bratra, bude-li to považovat za prospěšné. Prosím vás, abyste to měl na paměti, pane."

„Doufám, že ho hodnotíte příliš černě, slečno Dacranová," odpověděl Rhodan s úsměvem, který však pohasl, jakmile se obrátil na Trumba. „Nyní vám poskytneme čas na přemýšlení. Potom vás Gorašin a Kasom dovedou do mé soukromé kabiny."

Rhodan zasalutoval a opustil místnost následován ostatními. Atlan vyšel poslední. Tvářil se velice zamyšleně.

„Analýza Dacranové mi připadá velice přesná," řekl Atlan, když usedl v Rhodanově kabině. „Vážně přemýšlím, zda bychom neměli požádat Tolota a Teika, aby Trumba vyslechli."

Velký administrátor posunul k příteli sklenici minerálky, pohodlně se usadil a přehodil nohu přes nohu.

„Slečna Dacranová je ještě mladá, Atlane. Ani bystrý rozum nemůže nahradit zkušenosti získané během staletí. „Nebo snad na tebe zapůsobila jako na muže?" Rhodan se usmál.

Šéf USO vypil sklenici naráz a zamračil se. „Už si ani nepamatuji, kdy mě, naposledy zaujala nějaká žena, ale Eileen je skutečně hezká a inteligentní. O to však nejde, Perry. Ty víš, že jsem pragmatik a jako takový ti říkám, že naše postavení v M-87 je den ode dne méně

udržitelné. Budovatelé centra nebudou nečinně přihlížet, jak odhalujeme jejich tajemství. Za těchto okolností musíme stůj co stůj přesvědčit Trumba, že Tolot a Teik nejsou Bestie, za které je všichni v této galaxii považují. Zorganizujeme proto jejich setkání s Inženýrem ze základny."

„Souhlasím," řekl po krátkém přemýšlení Rhodan. „Ujmi se toho Atlane. Já se budu ještě chvíli intenzívně zabývat Trumbem."

Arkonidan se zvedl. „Dělej, co považuješ za nutné, přemlouvěj to monstrum, hraj na jeho neexistující city, ty pozemský barbare. Víím, že bych tě stejně nepřesvědčil, že to nemá smysl."

Rhodan věděl, že jeho přítel záměrně použil označení „monstrum" ve vztahu k inteligentní bytosti, byl to jeho způsob provokace ke zdůvodnění postoje. Přesto se omezil na stručné prohlášení: „Pokusím se o to, na to se můžeš spolehnout."

Netrvalo dlouho a Kasom a Gorašin přivedli Trumba. Rhodan mu nabídl místo a strážné poslal pryč. Chvilí tyto dvě tak různé bytosti mlčky seděly proti sobě.

„To není další výslech, druisi," promluvil konečně Rhodan. „Chci vyložit karty na stůl. Nebudu za to nic požadovat, chci jen, abyste mě vyslechl."

Potom se pohodlně opřel v křesle a co nejjasněji vyložil dosavadní průběh událostí. Kladl důraz na to, že CR3ST IV byla do galaxie M-87 vržena cizí silou a také na úlohu Haluťanů, kteří se osvědčili jako věrní přátelé a spolehliví pomocníci Pozemšťanů. Na závěr se naklonil kupředu a zvolal: „Opravdu chcete, druisi, abychom my, Pozemšťané, zabili dvě bytosti, které nám plně důvěřují a které prokázaly své přátelství už nesčetněkrát? Jsme připraveni nést veškeré důsledky, ale něco takového na nás nežádejte. Odporuje to naší mentalitě, takové žádosti nikdy nevyhovíme."

„Odepíráte nám vlastně to, co od nás očekáváte: máme zapomenout, jacou úlohu hrály Bestie v dějinách naší galaxie. Ohrozili bychom tím klidné soužití, které jsme zde vytvořili vy nejste ochotni zabít dvě Bestie, které stojí v cestě našemu porozumění," prohlásil Trumb s pohledem upřeným na Rhodana.

Velký administrátor musel resignovaně uznat, že se mu nepodaří Inženýra ze základny přesvědčit. Stály tu proti sobě dva nesmiřitelné názory. Proti patologickému strachu věrnost přátelům. Už chtěl zavolat Kasoma a Gorašinu, aby zajatce odvedli, když zabzučel přístroj, který měl v náramku. Na drobné obrazovce se objevil

Allanův obličej.

„Je ještě u tebe?“ zeptal se vzrušeně Arkonidan. Rhodan mlčky přikývl, Atlan ho viděl na své obrazovce.

„Prohlédni si ho pořádně, Perry, zejména jeho kameny!“ vyzval ho Atlan.

Perry překvapeně vzhlédl a zděsil se. Jeden z modrých kamenů na Trumbově hrudi zářil jasněji než dříve.

„Tušil jsem to!“ zvolal Atlan, když mu Perry sdělil, co vidí. „Tolot a Teik oznámili, že před několika minutami zaměřili cizí signál. Byl vyhodnocen jak» zpráva na parastabilním základě a bylo zjištěno, že byl vyslán z CRESTU IV!“

„Děkuji ti!“ řekl Rhodan chraplavě. „Pošli mi sem Tolota a Teika.“ Potom Velký administrátor vypnul telekom, vytasil zbraň a zamířil na Inženýra ze základny.

„Okamžitě přerušte své vysílání!“ poručil zajatci. „Jinak vás budu muset zabít v zájmu zachování bezpečnosti své lodi.“

Trumb se vztyčil a díval se na Rhodana shora. Rhodan se sám sebe ptal, co se asi tak děje v jeho normálním mozku.

„Dělejte, co považujete za správné, pane,“ prohlásil zlostně Inženýr ze základny. „Já také budu dělat to, co považuji za správné.“

Perry pevně stiskl rty a sklonil zbraň. Přesvědčil se, že vyhrožování na Trumba neplatí a zabít ho rozhodně nechtěl, protože stále doufal, že s jeho pomocí se mu podaří dosáhnout porozumění. Nenápadně stiskl tlačítko a do kabiny okamžitě vstoupili Kasom a Gorašin.

„Odvést do vyšetřovací místnosti! Při pokusu o útěk zastřelit!“ rozkázal Rhodan. Mluvil v centrálním idiomu, aby mu Inženýr ze základny rozuměl a věděl, že jeho rozkaz je neodvolatelný.

„Jste chytrý, ale ne dost chytrý,“ řekl Trumb ve dveřích.

„Už mnoho lidí říkalo totéž, co vy. Už nežijí, druši,“ řekl Rhodan tiše, ale chladně, až z toho mrazilo.

Asi minutu po Trumbově odchodu se podlaha v Rhodanově kabině začala chvět. Zvenčí bylo slyšet hluk ne nepodobný úderům bucharu. Rhodan potěšeně spěchal ke dveřím a otevřel je. Venku stáli dva obři v zelených bojových kombinézách. Jejich červeně zářící oči vyjadřovaly nelíbenou radost ze shledání.

Rhodan i Halut'ané zvedli současně ruce k pozdravu. Za jejich obrovitými postavami se vynořil Atlan.

Icho Tolot doplnil Allanovu zprávu o závěr, že Trumbovo vysílání

pravděpodobně mělo usnadnit zaměření CRESTU IV. „Je mi velice lilo, že já a Teik jsme svou přítomností uvedli naše děli do takového nebezpečí," řekl na závěr.

Jako vždy se Rhodan cítil trochu nesvůj při projevech ochranné mentality Haluťanů, která vyplývala z mateřského pudu těchto oboupohlavních bytostí.

„Nikdo nikoho neuvedl v nebezpečí, Tolotosi," odpověděl Rhodan. Od jisté doby oslovoval obra důvěrnější zdvořilostí „Tolotos". Z Haluťanovy strany to byl projev velké úcty a přátelství, že se takto nechal oslovoval.

„Pojďme!" naléhal Allan. „Chtěl bych už mít tu nepříjemnou záležitost za sebou."

Byla to opravdu nepříjemná záležitost, protože žádnou skutečně rozumnou bytost nemůže těšit pohled na ponižování jiné živé bytosti. Tentokrát byli u pancéřovaných dveří na stráž mohutní Ertrusané Kasom a Masut, kteří ale vedle Haluťanů vypadali neuvěřitelně drobně. Oba mlčky ustoupili šířinou.

Allan vrhl králky pohled na Rhodana. Arkonidanův obličej jako by zkameněl, pouze jeho oči prozrazovaly vnitřní napětí Nesmrtelného. Pancéřové dveře se pomalu odsunuly a Haluťané vstoupili dovnitř. Agen Trumb stál uprostřed místnosti a Gorašin na něj mířil svým paprskometem. Když Inženýr ze základny spalní Haluťany, o krok couvl a z úst se mu vydral výkřik děsu.

Haluťané s rudě žhnoucíma očima dunivě postupovali směrem k zajatci. Mohutné zajatcovo tělo se roztřásl strachem. Inženýr ze základny couval stále rychleji, až narazil na protější stěnu. Po pyšné přezíravosti, kterou Trumb projevoval jesle v Rhodanově kabině, nebylo ani stopy. Jeho pohled prozrazoval paniku.

Teik se zastavil uprostřed místnosti, ale Tolot postupoval dál a přitom šeptal uklidňující slova, pokud se ovšem u tohoto obra vůbec dalo mluvit o šepotu. Bylo zřejmé, že Haluťan se snaží svého vzdáleného příbuzného ukonejšit, zřejmě těžko nesl, že ho vyděsil k smrti.

Náhle si Trumb zakryl Tvář všemi čtyřmi pažemi. Tolot udělal jesle krok kupředu. Vlom ze sebe Inženýr ze základny vyrazil zoufalý výkřik a padl na podlahu jako bleskem podřály.

Rhodan, Allan i Gorašin se vrhli ke šubajícímu se ležícímu tělu, Tolot však rozpráhl své paže a přátele zadržel.

Zároveň speciální kombinéza na Trumbovi vzplála, ačkoliv byla

vyrobena z nehořlavého materiálu. Kouř stoupal ke stropu. Ode dveří se ozval zděšený výkřik. To Danlonův tělesný strážce Masut neunesl ten pohled.

Avšak i Perry Rhodan se stěží bránil zděšení a mimovolně zasténal, když viděl jak bílá zajatcova kůže hnědne a vzápětí černá, trhá se a celé mohutné tělo se bortí. Jesle jeden strašlivý výkřik se vydral ze zčernalých úst a bylo licho. Tělo na podlaze se smrsklo na poloviční velikost a vypadalo teď jako ohořelý pahýl.

Rhodan sebou trhl, když opět zabzučel telekom a na malé obrazovce se objevil obličej jeho syna.

„Hlášení od strážců Kulua a Jeffersona!" vyhrkl Danton. „Oba jmenovaní před okamžikem zemřeli za záhadných okolností. Oba..." Danton se odmlčel, když Rhodan natočil přístroj tak, aby mohl vidět ohořelé tělo na podlaze.

„Ano, přesně tak vypadají," zamumlal Danton.

3.

„To nebyla sebevražda," zašeptal Atlan a odtáhl Rhodana stranou, aby nepřekáželi týmu lékařů, kteří vyšetřovali Trumbovy tělesné pozůstatky. „Kdyby zemřel jen Inženýr ze základny, soudil bych na sebevraždu z paniky, ale takto ne."

„Ramdora stihl stejný osud," přitakal Roi Danton, který se tu objevil chvíli po tom, co otci podal hlášení.

„Je to zbytečné," oznámil doktor Artur, šéflékař. „Všechny atomy těla byly záhadným způsobem zbaveny veškeré energie, za těchto podmínek je každý pokus o oživení předem odsouzen k nezdaru."

„Rozhodně však vyšetřete i pozůstatky ostatních obětí, doktore," rozkázal Rhodan.

Artur přikývl a odspěchal z místnosti, kdežto smrtelně bledý Rhodan se naklonil nad tím, co z Trumba zbylo a pozorně si prohlížel modré kameny, které původně byly součástí Inženýrový hrudi.

„Nejsou vůbec poškozeny," mumlal zamyšleně. „Ale už nesvítí. Rád bych věděl, co ve skutečnosti způsobilo smrt této bytosti."

Icho Tolot, který dosud mlčel; řekl: • „Myslím, že to způsobil hyperenergetický paprsek vyslaný z vnějšku. Naléhavě vám radím, abyste vyhodili těla zabitých z lodi. Mohla by sloužit jako přijímače pro energetický úder."

Rhodan se narovnal a utřel si rukou čelo. „Co to jsou za neznámé síly, se kterými se setkáváme v M-87!" povzdychl si.

„Rozhodně to nejsou síly, které by nám byly přátelsky nakloněny," varoval Tolot.

„Také bych radil okamžitě odstranit mrtvá těla z lodi," naléhal Atlan.

„Prosím tě, Perry, pro jednu potlač svou pozemskou sentimentalitu a udělej, co ti Tolot radí."

„Povolejte duchovního, pane Dantone," místo odpovědi nařídil Rhodan. „Ať se co nejrychleji dostaví k výstupní komoře . CM23."

„Ale...," chtěl cosi namítnout Atlan, ale Rhodan ho nepustil ke slovu.

„Major Kulu byl křesťan!" důrazně prohlásil Velký administrátor.

„Má právo na příslušný obřad, i když se jednalo vlastně o duplikát.

Kasome, zaříd'te, ať roboti dopraví ostatky k výstupní komoře CM23."

O deset minut později již Rhodan a Atlan vyslechli molitbu z úst kněze a roboti odnášeli čtyři mrtvá těla do výstupní komory. V příštím okamžiku červené výstražné světlo upozornilo, že vnější brána výstupní komory se otevřela a mrtvá těla byla odevzdána kosmickému prostoru.

Atlan se prudce otočil a zapnul obrazovku vnějšího pohledu.

Pozůstatky vířily ve vzduchoprázdnu, ale slunce bylo dost blízko na to, aby je vbrzku pohltilo.

Najednou však spontánní pohyb těl byl zastaven a za okamžik všechna čtyři těla vystřelila „nahoru".

„Míří k centru!" zakřičel vzrušeně Atlan.

Rhodan bez rozmýšlení přiskočil k poplachovému zařízení na zdi a

do aktivovaného mikrofону zakřičel: „Velitel celé posádky!

Okamžitý start! Opakuji, okamžitý start! Kurz sledování vypuštěných mrtvých těl. Plukovníku Akrane, potvrďte rozkaz."

Po celé lodi se rozječely poplachově sirény, začala blikat varovná světla. Do toho se z amplionů ozval Akranův hlas: „Kapitán lodi veliteli! Hlásím provedení rozkazu. odstartovala. Cílový objekt zachycen, vzdaluje se velkou rychlostí směrem k centru galaxie. Konec."

Kosmická loď se otrásla při náhlém prudkém zrychlení. Kapitán Akran nebral ohledy na přetížení motorů. Jejich řev přehlušoval dusot tisíců nohou. Poplach donutil všechny členy posádky okamžitě zaujmout svá místa. Zvládli to brilantně, tvrdý výcvik pozemských kosmonautů opět přinesl své plody.

Atlan se podíval na Rhodanův bledý obličej a zamumlal: „Něco takového jsem tušil."

Reflektované impulsy hyperzaměřovače se měnily v zeleně zářící diagramy.

„Hyperzaměření bez závad, pane," ohlásil šéf zaměřovačů, major Owe Konitzki. „Nařídil jsem uvést do stavu pohotovosti poloprostorového stopaře."

„Děkuji, majore," odpověděl krátce Rhodan.

„Kapitán veliteli!" ozvalo se z interkomu. „Objekt opustil gravitační sféru slunce. Konec."

„Děkuji. Konec!" odpověděl Rhodan. Usmál se. Byl pyšný na to, že může velet tak vynikající posádce. Lidé takového ražení ho doprovázeli na celé jeho životní pouti. Nejdříve to byli příslušníci US Space Force, potom důstojníci „Třetí síly" — a nyní elitní oddíl obrovského kosmického loďstva. Když dospěl ve svých úvahách k tomuto bodu, jeho výraz se náhle změnil. Vzpomněl si na OLD MANA a na ohroženou Zemi.

„Existuje ještě Země a lidstvo?" zašeptal. „Co když OLD MAN dovrší své dílo zkázy?"

Dantonův obličej zvažněl.

„Lidstvo je neporazitelné, táto," řekl tak tiše, že to mohli slyšet pouze Rhodan a Atlan. „Obrovský robot ani Dvojkondiční na tom nemohou nic změnit.

Rhodan stiskl svému synovi ruku. „Děkuji ti, synu," řekl procítěně.

„Zase propadáte typické pozemské sentimentalitě," ozval se jízlivě Atlan. „Dovoluji si vás upozornit, že tajemní mrtví právě zmizeli v lineárním prostoru."

Rhodan a Danton se otočili jako na povel. Diagram z obrazovky skutečně zmizel.

„Pozor! Přechod do lineárního prostoru!" zachrčel Akranův hlas z reproduktoru a z obrazovky normálního optického zaměření současně zmizely hvězdy galaxie M-87.

Danton už stál u poloprostorového stopaře a pozorně kontroloval všechny kroky obsluhy této výjimečně náročné aparatury. Najednou ho oslnilo světlo z přístroje tak, že musel na okamžik zavřít oči.

Zaměřovač stáhl zesílení a světlo se ztlumilo až na zelenavé mihotání. Král Svobodných obchodníků si protřel oči.

„Zaměřili jsme ta čtyři těla neuvěřitelně snadno," konstatoval. „Musí být přímo přesycena energií, která zřejmě určuje jejich kurz a rychlost."

„Tedy svého druhu parapohon," nadhodil Atlan. „Vládci M-87

vynakládají obrovské úsilí, aby dostali svého Inženýra ze základny zpět ačkoliv je to vlastně jen vychladlé tělo."

„Možná jsme ho měli dezintegrovat," poznamenal Roi. „Třeba ty kameny v sobě nesou důležité informace."

Rhodan však odmitavě potřásl hlavou. „Budu rád, jestli je tomu tak. Třeba tímto způsobem sdělíme Budovatelům centra naše stanovisko. Stále doufám, zeje možné dosáhnout porozumění."

Nikdo na tu, to poznámku nereagoval, až Atlan konečně řekl: „Rád bych ale věděl, k čemu pak potřebuji těla Kulua, Ramdora a Jeffersona..."

Dva vstupy do normálního prostoru a opětné návraty do meziprostoru proběhly bez potíží. Při druhém manévru Rhodan přiměl Halut'any odpoutat se od CRESTUIV a následovat ji v bezpečném odstupu. Chtěl se spolehnout na halutskou loď jako na zálohu v případě válečného střetu.

Když se však vracela potřetí do normálního prostoru, rozezněly se poplachové sirény.

„Kapitán veliteli!" ohlásil se Akran, „Objekty prudce zpomalily. Nařídil jsem brždění. Žádám o souhlas."

„Souhlasím. Konec!" řekl do mikrofonu Rhodan. Potom se opět zadíval na obrazovku hyperzaměřovače. Čtyři reflexní body označující mrtvá těla jasně vystupovaly z tmavého pozadí obrazovky. Kurz směřoval do prostoru mezi dvěma obrovskými slunci, která byla od sebe vzdálená podle předběžného měření ne více než jeden světelný měsíc. Měřiče ukazovaly, že v tomto prostoru neustále zuří gravitační bouře.

Rhodanova pozornost však neplatila rudým obrům, ani mrtvým tělům, ale silnému reflexu, který stál nehybně mezi oběma slunci a podle všeho se nacházel přímo v kurzu mrtvých těl.

O minutu později dostal údaje z prvních měření. Podle těchto údajů neznámý objekt mohl představovat pevnost podobnou té, jakou objevili na Truktanu. Celý objekt byl vytvořen z kovu, který připomínal terkonitovou ocel. Také zde byly stavby, které se zvedaly ze čtvercové plošiny s délkou hrany asi třicet kilometrů. Celý objekt chránil energetický ochranný štít ne nepodobný moderním štítům Pozemšťanů.

„Tolot se s námi spojil hyperkomem, pane. Chce s vámi mluvit," ozvalo se z Rhodanova interkomu.

„Přepněte hovor na interkom," nařídil Rhodan.

V příští vteřině se na obrazovce objevila Halut'anova polokulovitá hlava.

„Jsme těsně za vámi," řekl Tolot. „Zaměřili jsme nový Objekt a podle mých propočtů se jedná o pevnost, která slouží jako rozdělovač pro zdrojové planety."

„Jste si jistý?" zeptal se vzrušeně Rhodan. „Odkud berete jistotu, že z té pevnosti se řídí větší počet energetických zdrojů?"

„Major Kulu zjistil, že energetické planety jsou řízeny dálkově," zdůvodnil své závěry Tolot. „Vyvodil jsem z jeho hlášení, že řídicí objekt musí být relativně malý, těžko zaměřitelný a bezpečně chráněný. Tato pevnost odpovídá těmto parametrům. Stojí nehybně mezi dvěma blízko položenými slunci v prostoru neustálých energetických a gravitačních bouří, které znesnadňují zaměření. Třetí obrovské slunce je vzdáleno jen půl světelného roku a tvoří s rudými obry rovnoramenný trojúhelník. To způsobuje dodatečnou deformaci všech energetických toků. Na základě těchto úvah předpokládáme, že z této pevnosti je řízeno přinejmenším pět energetických planet." „Rozumím," řekl zamyšleně Rhodan a za okamžik přepojil spojení na Akrana.

„Nejvyšší rychlost, plukovníku. Kurz nový objekt," zavelel. Automatická kontrola přetížení spustila pronikavě ječící poplachové zařízení, ale absorbér již v příštím zlomku vteřiny dokázal eliminovat přetížení a lidé z posádky ucítili jen chvilkový tlak bezpečnostních pásů na hrudi.

S motory pracujícími na doraz se řítila prostorem. Teď rychle doháněla mrtvá těla tažená k pevnosti. Nikdo na můstku bitevní ultralodi neměl čas se bavit se sousedem, ba ani se na něho podívat. Velký administrátor seděl se zapnutými bezpečnostními pásy, ale byl připravený každou chvíli vyskočit. Ze svého místa viděl, že plukovník Akran sedí strnule na velitelském místě s rukama položenými na přístrojové desce. Epsalan proslul fenomenální rychlostí svých reakcí. Proto se také mohl stát kapitánem vlajkové lodi. Dokázal v pravý okamžik udělat právě tu správnou věc. Rhodan se na něj mohl spolehnout.

O tom však Perry Rhodan nepřemýšlel, nemyslel dokonce ani na právě probíhající hon. Zabýval se tím, jaký smysl měla ta úporná snaha dostat zpět čtyři mrtvá těla.

Opět se rozezněla poplachová siréna.

Obraz hvězd a pevnosti na obrazovce splynul v jednotlívý pás.

Motory CRESTUIV protestovaly mohutným duněním proti nepřipustnému přetížení.

Muži na můstku bezděky zatajili dech, když se zdánlivě na dosah objevil modrozelený ochranný štít pevnosti.

Náhle z energetické koule vyšlehl oslňující blesk. Rhodan měl pocit, že ho nějaká síla vtiskla do křesla, potom tlak stejně nečekaně povolil. Ochranný štít, zabírající skoro celou panoramatickou obrazovku, se bleskurychle odsunul k úseku zabíranému ze zádi lodi. „Zaměřovači veliteli!“ ozval se hlas z interkomu. „Sledované objekty pronikly nakrátko vytvořeným průchodem v ochranném štítu pevnosti. Krátce předtím došlo ke zpomalení. Konec!“

„Děkuji. Konec!“ odpověděl klidně Velký administrátor. Potom přepnul spojení na kapitána lodi. „Velitel kapitánovi lodi!

Pronásledování ukončit, stáhnout se do bezpečné vzdálenosti. Konec!“

Za okamžik však opět zapnul interkom: „Velitel štábu analytiků. Dostavte se k pozitronice. Konec!“

4.

Bytosti připomínající cosi mezi ropuchou a želvou, směšně oblečené, ale velké skoro jako lidé, dopravily čtyři zuhelnatělá těla okamžitě po jejich přistání do připraveného kluzáku. Zacházely při tom s pozůstatky stejně starostlivě jako s nemocnými vyžadujícími zvláštní péči.

A skutečně tomu tak bylo, až na jednu výjimku, o níž Dumfrieové, jak ropuchovité bytosti nazývali v galaxii M-87, nevěděli...

Různě konstruovaní roboti eskortovali kluzák a později doprovodili Dumfrie do prostorné pevnosti. Mohutná pancéřovaná brána se před nimi otevřela, ochranné štíty v pevnosti na okamžik pohasly, aby je pustily dál. Jakmile skupina s tělesnými pozůstatky prošla, zavřela se brána, energetické štíty byly opět aktivovány. Pod příkrovem centrálního ochranného štítu byla normální kyslíková atmosféra. Letoun mířil ke stavbám nejroztodivnějších tvarů. Těžké energetické projektory a vibrační zbraně hrozivě čnely z mohutných opevnění, raketová síla se ježila červeně zbarvenými hlavicemi atomových raket. Ukazovaly do prostoru, kde v bezpečné vzdálenosti kroužila kosmická loď, která vypadala jako zrno prachu ve srovnání s obrovskou pevností.

Poslední energetický štít je propustil, poslední pancéřovaná brána se před nimi rozestoupila a kluzák pronikl do obrovské haly jejíž stěny

vyzařovaly teplé žluté světlo.

Ropuchovité bytosti svou práci vykonávaly mlčky. Vyzvedly těla ž kluzáku a pohybovaly jimi různými směry. Mrtvoly Trumba, Kulua, Ramdora a Jeffersona se pohybovaly volně jako v prostoru bez tíže v sotva znatelných energetických proudech, projevujících se slabým světélkováním.

Před žlutě zářícími stěnami vznikl jakýsi ztěžší zachytitelný pohyb. Nešlo o pohyb nějakého těla nýbrž o cosi na dané úrovni existence nezachytitelné, projevující se pouze jako vyzařování jakési aury. Alfa! Spíše však dokonce jen část Alfy, tajemné formy existence, která pro živé bytosti z tak zvaného Einsteinova kontinua byla neviditelná, neslyšitelná, neuchopitelná.

Dumfrioové na objevení se Alfy nereagovali, snad je vůbec nepostřehli. Mrtvá těla sebou však náhle začala škubat a točit se jako střelka dezorientovaného kompasu. Zdálo se, že mezi nimi a Alfou se nakonec ustavilo jakési neviditelné spojení přes nevnímavé kontinuum.

Když těla opět spočinula v klidu, pronikla do energetického proudu a strnula. Obalila je průhledná koule, vzduch kolem ní začal jiskřit, vnitřek koule naplnilo modravé světlo, které zahálilo těla.

Cosi, co bylo Inženýrem ze základny Agenem Trumbem, začalo reagovat nejdříve. Černá barva začala blednout, přešla do tmavohnědé, která se postupně stávala světlejší. Zároveň se ostatky prodlužovaly a narovnávaly, jakoby se jim vracela energie, která byla předtím z těla vysáta.

S ostatními třemi těly se začaly také dít viditelné změny. Na rozdíl od změn Trumbova těla však u ostatních probíhaly tyto změny nárazově a místy chybně. Jedna Kuluova paže se prodloužila do délky několika metrů, jeho hlava dostala tvar pštrosího vejce.

Jefferson, sněžná gorila, začal zase růst do šířky, kdežto Ramdorovi narostly nohy, které připomínaly tyče pro pěstování chmele.

Regenerace Trumbova těla probíhala naproti tomu zcela plynule.

Jeho pokožka dostala původní světlou barvu a objevily se na ní i žluté skvrny, kameny na jeho prsou začaly opět světélkovat. Když jeho tělo dosáhlo normálních rozměrů, Inženýr ze základny otevřel oči. Energetická koule, která ho obalovala, okamžitě klesla k zemi a zároveň vyhaslo modré světlo v jejím vnitřku a vzduch kolem přestal jiskřit.

Trumb ještě pár vteřin ležel nehybně a potom rázně vyskočil, zvedl

všechny čtyři paže a rukama si zakryl oči.

Proměny ostatních těl ale stále pokračovaly. Těly již dosáhla svých původních rozměrů, ale růst se nezastavil. Žhavé záření vyrazilo z energetické koule a vytvořilo děsivé smrtící hyperzáření.

Pět Dumfriů se vrhlo k Trumbovi, aby ho chránilo svými těly.

Zemřeli v několika vteřinách.

'Než se Trumb dostal z hromady mrtvých těl, Jeffersonova mohutná lebka udeřila do stropu haly. Celá budova se zachvěla a vzápětí hlava prorazila kovový strop.

Čaj Kulu se již také probudil k životu, zvedl se, ale vtom ho nečekaný Jeffersonův pohyb odhodil na stěnu, jeho černá ruka obrovských rozměrů prošla ocelí jako by to byl list staniolu. Ramdor zatím ječel jako by ho na nože brali. Jeho paže vířily vzduchem a drtily přístroje na drobné kousky.

Agen Trumb v hrůze couval ke vchodu. Věděl, že těla ostatních regenerovaných nyní vyzařují nebezpečné hyperzáření, které ani on dlouho nesnese. Obrátil se a v panice prchal pryč. Po celé pevnosti začaly ječet poplachové sirény.

Major Čaj Kulu se prodral štěrbinou, kterou prorazil ve stěně a roztrhl při tom

měníč proudů v sousední hale. Dunivý výboj demoloval další zařízení v místnosti a rozšířil sféru zrušení.

Kulu také dostal prudkou elektrickou ránu. Byl odhozen na protější stěnu, prolétl další místnosti, prorazil vnější stěnu a zastavil se až na volném prostranství.

S hrůzou pozoroval neuvěřitelně velký Jeffersonův trup ve vzdálenosti asi půl kilometru. Gorila rozrážela vysoké stavby jako vodu.

Ze všech stran se však náhle vyrojili roboti a začali střílet. Kulu smetl tucet strojů mávnutím ruky. Přitom poznal, že jeho růst pokračuje. Roboti mu začínali připadat jako pouhý hmyz.

Přemožen hrůzou usedl na bunkr, který se pod jeho tíhou prohnul, ale nezřítil se. Afropozemšťan si zacpal uši, aby nemusel poslouchat Jeffersonův a Ramdorův řev. Gorila a Tarfolan zřejmě propadli panice a ničili bezhlavě vše, co jim stálo v cestě. Z pevnosti náhle s hučením vyšlehl plamen do kilometrové výšky.

Kulu cítil, zeje na pokraji šílenství. Jen s největší námahou se donutil chladně uvažovat. Matně si vzpomínal na to, že zemřel. V té době byl ještě na palubě CRESTUIV. Nyní však seděl na bunkru v

pevnosti, která byla podobná té na Truktanu a on nejen žil, ale dokonce neuvěřitelně rostl, jako kdyby byl odsouzen k tomu, aby jeho tělo nabylo kosmických rozměrů.

Něco muselo jeho „mrtvolu“ dostat z CRESTU IV a dopravit sem, kde ho neméně záhadným způsobem oživili. Kulua napadlo, že Budovatelé centra zřejmě postup oživení ovládají a je to pro ně běžná záležitost. Trumbova nepřítomnost ukazovala na to, že jeho oživení proběhlo bez komplikací.

V jeho případě, stejně jako v případě Jeffersona a Ramdora však něco neproběhlo tak, jak mělo!

Kulu pochopil příčinu toho selhání a vyskočil. Jeho pohyb byl příliš prudký a jeho váha opět obrovsky vzrostla. Povrch plošiny pod ním se protrhl jako při zemětřesení a on se propadl skrz mnoho pater až ke spodní desce plošiny. Hlava však stále ještě vyčnívala na povrch a on mohl pozorovat hromady trosek ve které se proměnily stavby jeho přičiněním. Při každém jeho nadechnutí se oblast zkázy ještě rozšířila.

Kulu zasténal. Už věděl, co se asi stalo.

Podobné efekty se už objevily, když byla CRESTIV zachycena modrým energetickým přílivem galaxie M-87. Tehdy se Atlan, Roi Danton a oba Ertrusané nacházeli právě ve stavu strukturní soustavy uvnitř transmitteru. Nakrátko se proměnili v rotující energetické spirály, nabyli polomateriální formy existence, jejíž energetický obsah se odlišoval od normálu jen minimálně.

V jeho případě se k tomu přidalo ještě něco. On, stejně jako Ramdor a Jefferson, existovali pouze jako dvojníci svých originálů.

Znamenalo to, že podle všech známých přírodních zákonů nepatřili do normální energetické úrovně kosmu, což bylo patrně způsobeno tím, že planeta vyhnanců Firestone byla vychýlena v neměřitelném stupni do energeticky nestabilní polohy, aby vyhnanci nemohli uprchnout.

„Ano, to je jediné možné vysvětlení,“ zašeptal Kulu. Pohyb jeho rtů však způsobil orkán, který v okruhu několika kilometrů odnášel vše, co nebylo upevněno. Major zděšeně zatajil dech.

Jsme ale materiálně stabilní, uvědomil si náhle, jinak bychom nemohli mít kontakt s okolím. Energeticky vzato pak musíme být jakousi dvojúrovňovou bytostí, náležející současně ke dvěma úrovním existence. Protikladná a vzájemná působení existenčních

úrovni vyvolala efekt gigantismu v jeho nejkřiklavější formě. Kdy a zda vůbec tento stav skončí, to jeho lidský rozum nebyl schopen určit.

Náhle všechny ochranné štíty pohasly. Rachot výbuchu prozradil, že explodovala obrovsky výkonná elektrárna. Kupodivu se však vzdušný obal pevnosti okamžitě nerozplynul v prostoru.

Kulu vzhlédl a spatřil stříbřitý bod kroužící nad pevností. Rhodanova vlajková loď! Sledovali ho! Kulu vzlykl.

Trumb prchal a řev obrovské sněžné gorily mu zněl v uších, kolem něj dopadaly trosky řítících se budov, poryv vichru ho smetl ze střechy bunkru a on se řítil do hlubin. Pod sebou viděl rotující ohnivě rudé pole hypnoprojektoru. Už se loučil se životem, když ho uchopil antigravitační paprsek, zbrzdil jeho pád a vtáhl ho do opancéřovaných vrat.

Roboti a Dumfriové mu pospíchali na pomoc, ale Trumb měl jen několik oděrek.

„Kde je Alfa?“ křikl na Dumfrie. „Jestli se něco okamžitě nepodnikne, polomaterializovaní brzy zničí celou pevnost.“

Dunění mohutného výbuchu, který otřásl celou pevností, dokazovalo pravdivost jeho slov.

„Hlavní energetický zdroj je zničený!“ zakřičel jeden z Dumfriů.

„Uved'te do provozu nouzové zdroje a zničte ta monstra!“ zařval Trumb.

„Už jsme to zkoušeli, druisi,“ ohlásil další z Dumfriů. „Obři vůbec nereagují na ostřelování paprskomety. Vypadá to, jako kdyby neznámé médium pohlcovalo energetické paprsky.“

Inženýr neodpověděl. Pochopil, co se stalo. Bytosti, které hodlali využít v boji proti lodi s vetřelci z jiné galaxie, teď ohrožovaly samotnou existenci pevnosti z níž bylo řízeno několik napájecích planet. A do těl těchto monster stále proudila neznámá energie, která je proměňovala ve vražedné stroje obrovských rozměrů.

Trumb doufal, že monstra brzy přerostou vzduchový obal pevnosti a zahynou ve vzduchoprázdnu, zároveň se však obával, že mohou začít dostávat kyslík z neznámého zdroje, který je sytil energií. Inženýr ze základny si uvědomoval, že nemůže čekat, jak se situace vyvine, protože každým okamžikem mohlo dojít ke zničení pevnosti. Bylo třeba co nejrychleji zmizet.

Účinný zásah mohl uskutečnit jedině Alfa, ale zdálo se, že ten se stáhl. Možná neměl tušení o dalším vývoji událostí v pevnosti.

Trumb se třásl strachem. Nebyl to strach ze smrti, ale z nevyhnutelného pádu. Jestliže tato základna bude zničena, Budovatelé centra ho poženou k odpovědnosti a on bude nadále nucen vegetovat mezi nižšími bytostmi. Nic hroznějšího si představit nedovedl.

Za těchto okolností se rozhodl k zoufalému kroku'. Rozkázal soustředit všechny zbývající energetické zdroje do jediného projektoru a s jeho pomocí odhodit giganty tam, odkud přišli: na Firestone...

„Pevnost, pane, podívejte se na pevnost!“ v panice vykřikl zaměřovač.

Perry Rhodan vrhl jen letmý pohled na obrazovku a sotva znatelně sebou trhl.

„Zvětšete obraz normální optiky!“ rozkázal sevřeným hlasem.

„Rozkaz, pane!“ odpověděl náčelník zaměřovačů poněkud uklidněný navenek lhostejnou Rhodanovou reakcí.

Na obrazovce před Rhodanem se objevil obraz pevnosti a potom se začal rychle zvětšovat zvolený úsek obrazu a Rhodan a lidé kolem něho spatřili gigantickou bestii mezi troskami.

„Jefferson!“ vykřikl Danton.

Atlan přikývl. Jeho obličej zůstal nehybný a jen oči prozrazovaly neklid. Tisícileté zkušenosti však Arkonidana poučily, že vesmír připravuje překvapení, proti kterým je lidská fantazie ubohá. Rhodan přimhouřil oči a mlčky pozoroval jak obrazovku zaplňuje obraz hlavy truktanské .sněžné gorily, která snadno odhazuje obrovské ocelové desky a jejíž pracky s neuvěřitelnou lehkostí trhají mohutné opevnění a bortí obytné budovy.

„Příšerné!“ zašeptal Oro Masut.

„Rád bych věděl, zda Trumb také vyrostl do těchto neuvěřitelných rozměrů,“ řekl Danton. „Při regeneraci či oživení muselo nesporně dojít k nějaké chybě. Nebo si snad někdo myslí, že tak to mělo být?“

„Rozhodně ne,“ ozval se Guckyho hlásek. „Předpokládám, že se jedná o efekt poloprostoru. Vzpomínáte si na naše zážitky na umělém světě nesmrtelné kolektivní bytosti? Někteří z vás tehdy ještě nebyli na světě, ale šéf si docela určitě pamatuje, jak komickou figurou byl tehdy jeho přítel Bully, který vyrostl do neuvěřitelných rozměrů.“

„Tehdy to nikdo za komické nepovažoval, ani ty ne,“ zahrozil mu Rhodan, ačkoliv věděl, že Gucky se pouze snaží uvolnit napětí.

„Bylo to ale pěkně ztřeštěné, rád bych..." trval na svém myšob, ale náhle zmlkl. Na obrazovce se objevila jiná část pevnosti, která náhle vypadala jako hračka při nejmenším v poměru k lidské postavě, která seděla na zploštělém bunkru.

„Čaj Kulu," řekl věčně Atlan. „Nepřekvapí mě, jestliže zjistíme, že také Ramdor se stal obrem. Navíc se mi zdá, že regenerovaní stále rostou."

Na obrazovce se objevil jiný sektor pevnosti. Mezi roztodivnými konstrukcemi tam náhle vzplálo malé slunce. K umělé obloze stoupal typický hřib atomového výbuchu a náhle vystřelil do volného prostoru.

Rhodan pohnul páčkou interkomu: „Velitel zaměřovačů! Co je s ochranným štítem pevnosti?"

„Štít se zhroutil, pane," ozval se hlas náčelníka zaměřovačů. „Zdá se, že explodovala hlavní elektrárna."

„Krásné vyhlídky," zamumlal Danton.

„Výborná šance pro nás," namítl Rhodan se studeným úsměvem a zapnul opět interkom. „Plukovníku Akrane, okamžitě zahajte palbu všemi narkotizačními zbraněmi na pevnost a současně vyhlase poplach pro výsadkové jednotky a mobilní oddíly robotů."

Velký administrátor ani nepočkal na potvrzení přijetí rozkazu a otočil se k Johnu Marshallovi: „Johne, nasad'te naše teleportéry, musí rozmístit pět náloží s dálkovým ovládáním, o síle tisíce gigatun každá, na protilehlých místech pevnosti. Jasně?"

Ani teď Rhodan nepočkal na odpověď a pokračoval ve vydávání rozkazů.

„Ty si opravdu nenecháš ujít ani tu nejnepatrnější šanci, příteli," zašeptal Atlan Rhodanovi do ucha.

„Jak to myslíš? Nesouhlasíš s mým postupem?" podivil se velký administrátor.

Arkonidan se pousmál. „Naopak, Perry. Jednal bych tak jako ty, jen bych asi tolik nespáchal. Vy, Pozemšťané, máte přímo úděsnou vitalitu."

„Myslel jsem, že jsi si na ni během posledních deseti tisíc let už zvykl," odpověděl s úsměvem Rhodan.

Jako první z korvety vyskočil Danton, po něm Masut a Kasom. Za jednou z budov se mihla skupina Dumfriů se samohybným energetickým dělem. Avšak dříve než byli schopni zamířit a vystřelit, klesli bezvládně k zemi. Salva z narkotizačních zbraní je

vyřadila z boje. Oddíl robotů je dopravil k velkému kluzáku v němž už leželo mnoho bezvládných těl ropuchovitých bytostí.

„Tak se mi zdá, že na nás nezbyla žádná práce," prohodil Danton, když se rozhlížel po tělech nepřátel, ležících v hlubokém bezvědomí.

„Hele, podívejte se na tu smutnou postavu," vykřikl vtom Kasom.

„Není to nakonec sám Roscoe Poindexter?"

Svobodní obchodníci se zadívali směrem, kterým Kasom ukazoval, a skutečně spatřili klátit se vysokou postavu v pozemské kombinéze se smutně svěšenými rameny. Masut se rozchechtal.

„Hej, vy tam, pojd'te sem!" vykřikl Danton.

Roscoe zastavil tak prudce, jako kdyby narazil do neviditelné stěny.

Potom se pomalinku, unaveně otočil a klátivě se pohnul směrem k Dantonovi. Několik kroků před ním naznačil předpisový postoj.

„Pane?" zeptal se váhavě.

„Slyšel jste někdy, že by se elitní pozemští vojáci měli klátit?" zeptal se ostře Danton s rukama založenýma v bok.

„Já vám nerozumím, pane," zaskřehotal Poindexter. „Omluvte mě, jsem trochu indisponován. Kuchař dnes zase servíroval ta hrozná volská oka a je mi z nich nanic. Doufám, že mě chápete. Není mi jasné, kde ta vejce bere, v lodi přece nemáme žádné slepice."

„C'est un malheur!" soucitně si povzdechl Danton.

Poindexter sebou trhl, jako kdyby se mu zubař provrtal k nervu.

„Velice se omlouvám, pane, ale z francouzštiny si pamatuji jediné slovo: pardon."

„Není třeba se omlouvat," odpověděl velkoryse Danton.

„Co se však nedá odpustit, to je váš postoj," pustil se do Poindextera pro změnu Kasom. „To si už nepamatujete, co vás učili na kosmické akademii? Vzpomínáte, jak má vypadat příslušník hvězdné pěchoty?"

Roscoe zamyšleně svraštil čelo a vyhrkl: „Už to mám, pane! Má být hbitý jako robot, houževnatý jako... jako účetní atvrdý jako ocel."

Ertrusané se zašklebili a Danton prohlásil: „Doslova tak to není, ale budiž..."

Mohutné škytnutí ohlásilo Guckyho návrat z pevnosti do centrály.

„Zatraceně, tohle škytání... škyt... mě málem prozradilo, když jsem se zhmotnil v pevnosti," oznámil myšob.

Rhodan měl co dělat, aby se nezačal smát. „Doufám, že ti to nezabránilo vykonat rozkaz?" zeptal se vážně.

Myšob neodpověděl, protože se právě zhluboka nadechl a teď nedýchal, aby potlačil škytavku. Až po chvilce vydechl a vyhrkl: „Sláva, už je to pryč. Na mé se můžeš vždy spolehnout, šéfe. Když hraji, tak hraji pořádně."

„Nálož o síle tisíce gigatun není žádná hračka," řekl tentokrát skutečně vážně Rhodan. „Ale vysvětlovat ti to je naprosto zbytečné, ty bereš celý život jako hru."

„A co jiného by to bylo?" podivil se Gucky.

„Máš pravdu," podpořil ho Atlan. „Nikdy nezkoušej měnit životní filozofii inteligentních bytostí. Co by bylo z našich dětí, nebýt jejich vrozené potřeby hrát si?"

Myšob spokojeně zakňučel, ale vtom se Ras Čubaj zhmotnil tak blízko, že nebýt Guckyho telekinetických schopností, tak by oba ztratili rovnováhu a upadli.

„Bomba číslo pět umístěna podle rozkazu, pane!" ohlásil teleportér.

„Děkuji, Rasi," řekl Rhodan a otočil se zpět k obrazovce na níž mohl sledovat návrat člunů, které dopravili výsadek do pevnosti.

„Jsem zvědav, co nám Trumb odpoví na naše ultimatum," zamumlal.

„Může jen kapitulovat, Perry," usoudil Atlan. „Nic jiného mu nezbývá."

Rhodan ve svém rádiovém ultimátu ujistil Inženýra ze základny, že v případě jakéhokoliv pokusu o organizovaný odpor pevnost, a tedy i řídící stanoviště pro energetické planety, budou zničeny. Nebylo však jisté, že Trumb je ještě naživu, a ani to, zda ho může někdo odpovědný zastoupit a učinit příslušné rozhodnutí.

Bzučení interkomu vyrušilo Rhodana z úvah. Otočil se a přístroj zapnul.

„Spojovací centrála šéfovi!" ozval se radista. „Volá vás Trumb, pane."

„Přepojte!" rozkázal Rhodan.

Na malé obrazovce se objevila hlava tolik podobná hlavám Halut'anů. Trumbovy oči prozrazovaly paniku.

„Poslouchám vás, druisi!"

„Zvítězil jste a jsem nucen vám nabídnout bezpodmínečnou kapitulaci s jedinou výjimkou zastavíte další ničení a necháte být pevnostní válečné roboty. Beztak nejsou schopni nasazení, protože dodávka proudu pro obranné zbraňové systémy je přerušena."

„Souhlasím," prohlásil Velký administrátor. „Ale varuji vás: nepokoušejte se opět zmocnit pevnosti. Každé, ohrožení naší

bezpečnosti bude mít za následek její zničení."

„Nezavdám vám k tomu příčinu, pane," odpověděl Inženýr a obrazovka zhasla.

Rhodan znovu zavolal spojovací centrálu. „Zaměřili jste místo, odkud Trumb volal?"

„Je mi líto, pane," ozval se hlas náčelníka spojařů. „Hovor byl přenášen ze třiceti míst současně. Místo Trumbova pobytu tudíž nemůžeme určit."

Rhodan poděkoval za zprávu a obrátil se na Guckyho: „Zdá se, že je to práce pro tebe. Jakmile si odpočineseš, měli byste spolu s Rasem zjistit místo Trumbova pobytu."

Myšob naklonil hlavu na stranu a řekl:

„Už jsem si odpočinul a tahle hra mě snad nevyčerpá, můžeš se spolehnout, šéfe."

5.

Bolest ze zhmotnění zkroutila Kuluovo tělo jako v křeči. Prsty zlomily několik kmenů stromů a kolena vytlačila hluboké údolí v zemi. Zcela blízko se rozlehal řev nějakých netvorů. Major sebou mimovolně trhl, hned si však uvědomil, že se proměnil v obra, kterému se žádná známá bestie nemůže vyrovnat. To on představuje nebezpečí pro celou planetu.

Za okamžik spatřil ve vzdálenosti několika kroků čtyři huňaté nohy nějaké bytosti, jejíž trup mizel kdesi v oblacích nad džunglí. O něco dál dusalo podobné zvíře.

Chvilí trvalo, než si Kulu uvědomil, že vzdálenost několika kroků pro něj, se rovná několika kilometrům, a jezírko, které zahlédl o něco dál, musí být mořem. Když si pak lépe prohlédl obě zvířata, poznal, že se jedná o dvě sněžné gorily.

Dvě?

„Hej, Jeffersone!" zavolal a vzdálenější gorila, ta u moře, se otočila, ta bližší vystrčila hlavu z mraků.

Kulu zoufale uvažoval, která gorila je skutečný Jefferson a která jeho divoký druh. Když se však v dálce objevili dva Ramdorové, s hrůzou pochopil, co se stalo a kladl si otázku, proč tuto krajinu okamžitě nepoznal. Byl zpátky na planetě Firestone a dvě gorily a dva Tarfolani byli prostě originály a dvojníci. Znamenalo to, že i originální tělo v okamžiku, kdy došlo k chybě při regeneraci, také vyrostlo do obřímích rozměrů.

Hrůza majora přemohla a on zavřel oči.

„Jen odvahu, bratře!“ ozval se vtom jeho vlastní hlas za jeho zády a zároveň uslyšel neuvěřitelně těžké kroky. „Jsem si jist, že Trumb brzy pozná, že udělal další chybu a jsem si jist, že mu nakonec nezbude nic jiného, než vše opět normalizovat.“

Kulu překvapeně otevřel oči a otočil se. Za ním skutečně stál on sám!

Skutečný Čaj Kulu se usmíval na svého klečícího dvojníka z asi dvacetikilometrové výšky a přitom rukou rozháněl mraky, které halily jeho trup a hlavu.

„Kdo z nás vlastně mluvil?“ zeptal se dvojník, který měl dojem, že on sám pohyboval rty a vypouštěl tatáž slova, která slyšel z úst originálu. Otázka byla zodpovězena již při vyřčení, protože když mluvil, viděl, že rty originálu se pohybují a vyslovují stejná slova. Dvojník se pomalu zvedl a nyní stáli proti sobě ve vzdálenosti deseti kilometrů a dívali se na sebe. Mraky zhoustly a zastřely jim výhled na povrch Firestonu.

„Od počátku jsem tušil cosi takového!“ pronesl originál. „Když jsem se proměnil, věděl jsem, že se ti přihodilo totéž. Od té chvíle jsem na tebe čekal. Zvláště mě těší, že nikdo z nás nemusel obětovat život, aby druhého zbavil duševních muk, jaká přináší existence dvojníků.“ Kuluův dvojník nemusel koumat nad tím, co vlastně mohl mít originál na mysli. Chápal ho už v tom okamžiku, kdy pronášel svá slova.

„To je dobře,“ zamumlal. „Jsme v podstatě pořád jediná bytost. Vlastně nejsme zdvojeni, ale pouze existujeme ve dvou částech, které předstírají dvojí existenci.“

„Správně. Vidíš, že myslíme naprosto stejně. Pouze mimořádně velké vzdálení se v prostoru by mohlo přerušit toto duchovní spojení.“

„A opětné sblížení v prostoru by ho obnovilo.“

Oba se dali do pohybu současně. Jaké zpustošení na povrchu planety působily jejich kroky, to nemohli vidět.

Náhle je oslnil a odhodil zpět silný energetický výboj. Kulu1 cítil, jak se jeho pravá noha propadla a v kostech ucítil palčivou bolest až zařval a zkroutil se. Vyjeveně zíral na zpustošený povrch Firestone a zvrásněný povrch kontinentu. Rychle vytáhl nohu z hluboké průrvy jako po zemětřesení. Žhavé magma vytrysklo na povrch a rozlilo se po zpustošené krajině až k okraji džungle.

Je to ještě vůbec ten kvetoucí pravěký svět, kterému říkali Firestone?

Hrozivý řev ho vyděsil.

Zcela blízko, ve vzdálenosti pouhého světadílu, se hnál Jefferson následován svým dvojníkem nebo svým originálem. Zdálo se, že sněžná gorila docela zešilela. Na prackách měla nalepenou prst' z rozsáhlých území. Jejich pohyb vyvolával smršťe, které dokončovaly dílo zkázy.

Zděšený Kulu1 musel konstatovat, že gorila vyrostla mezi tím do výšky aspoň padesáti kilometrů. On a Kulu 2 nemohli být o mnoho menší.

Bezděky zadržel dech, když se opět narovnal. Vdechoval nyní řídký vzduch horních vrstev atmosféry, z jedné strany na něj vanul mráz vesmírných prostorů, na druhé straně ho pálily paprsky blízkého slunce.

Ani to však nebylo vše.

„Existujeme napůl v jiné energetické úrovni," zahřímal hlas Kulu2. „Proto se nic neděje podle zákonů, platných v Einsteinově kontinuu." Opět mysleli a říkali totéž. Působilo to dojmem, že používají jediný mozek, ačkoliv jsou fyzicky od sebe vzdáleni.

Jefferson zmizel.

„Musel nalézt kosmickou křižovatku," zamumlali oba Kuluové. Sněžná gorila Jefferson rovněž existovala ve dvou tělech, ale postrádala možnost logicky rozebrat děsivé události a tímto způsobem je demystifikovat. Primitivní zvíře propadlo panice a jednalo čistě instinktivně. Za normálních okolností by mu pud napovídal optimální způsob jednání, ale v tomto mimořádném případě selhával a zvíře začínalo šilet.

Na základě Jeffersonovy zvláštní schopnosti vystopovat průsečnice existenčních rovin s různými energetickými úrovněmi, hnál ho pud sebezáchovy ke kosmickým křižovatkám a pud sebezáchovy je nejsilnější z pudů.

Uprostřed pekla na Firestone gorila narazila na průsečnici. Jefferson 1 i Jefferson 2 průsečnici existenčních úrovní ucítili současně. Opět čistě instinktivně drželi se oba Jeffersonové na té straně předělu, na níž subenergetická přitažlivost vycházela z normální úrovně Truktanu.

Tak se stalo, že oba nyní již padesátikilometroví giganti byli vrženi na jejich rodný svět. Během této „cesty" došlo k něčemu, co viditelně odporovalo přírodním zákonům. Byli vyvrženi z Truktanu jako jedno tělo a tudíž se jako jedno tělo museli také vrátit. Kdesi v

nějakém čase „cestou“ se proto obě existence opět spojily, i když po celý čas v podstatě byli jedinou existencí, ačkoliv na pohled se to jevílo jinak.

Návrat Jeffersona ve vzdušné kapsli na Truktan způsobil strašlivou tlakovou vlnu. Gorila ji ovšem necítila, jako necítila to, že každý její krok ničí celé okrsky planety, protože její tíha prolamuje kůru planetárního povrchu a způsobuje zemětřesení a výrony magmatu dokonce u protinožců.

Všechny vyšší živé organismy, počínaje . červy a konče inteligentními bytostmi, byli v krátké době zničeni. Bakterie a viry nevydržely o mnoho déle. Žár magmatu a sežehnutí atmosférického kyslíku způsobily i jejich zánik. Nakonec Jefferson vrávorál po planetě, která vypadala jako kdyby vznikla před pouhými několika miliony lety.

Přitom stále nabýval na hmotnosti i objemu a čím větší byl, tím větší byly propusti, kterými vtékala energie z cizího hyperkontinua, která urychlovala jeho růst. Zdálo se, že tento proces nebude mít konce. Sousední světy byly již vystaveny gravitačním víchrům v důsledku lavinovitého přívalu cizí hyperenergie na Truktan. Na slunci se objevily erupce, vysílající jazyky hořících plynů do vzdálenosti několika světelných týdnů.

Během té doby Alfa vystrkoval svá neviditelná tykadla do soustavy Truk. Poznal, k čemu události spějí a stáhl se, protože mu takový vývoj vyhovoval.

Nakonec byl Jefferson tak velký, že svými tlapami objímal puklou planetu z pudového strachu, že se zřítí ze svého rodného světa do hrůzné prázdnoty. Jeho tlak však Truktan rozdrtil.

V této chvíli koncentrace hyperenergie dosáhla kritické hodnoty. Sněžná gorila

se začala rozpínat rychlostí světla až došlo k neuvěřitelnému energetickému výboji, který několik sousedních sluncí proměnil v novy a jehož obětí se Jefferson stal.

Alfa měl nyní čas se věnovat dalším, dvěma problémům.

Na Firestone už před nějakou dobou se dvojí těla majora Kulu a Ramdora rozrostla do gigantické velikosti, takže se neodvratně blížila chvíle, kdy pro ta čtyři těla nebude již na poničené planetě vyhnanců dosti místa.

Pouze Tarfolan Ramdor to však vnímal jako katastrofu. Kulu, jediný, ale ve dvou tělech, se ho marně snažil přesvědčit, že žádné

bezprostřední nebezpečí jim nehrozí ani v tom případě, že na planetě již pro ně nebude místa. Argumentoval tím, že beztak jsou již polovinou těla v kosmickém prostoru, aniž by to pro ně mělo nějaké škodlivé následky.

Tarfolan mu však přesto nevěřil. V nejhlubším zoufalství se rozhodl riskovat pokus o teleportaci do prázdna. Oba Kuluové ho již nikdy nespatriili. Zaznamenali však příval krátkovlnného hyperzáření, jaký je charakteristický pro čas vzniku novy v blízkosti. Z toho usoudili, že Ramdorova teleportace skončila ve slunci.

Obě Kuluova těla však neměla mnoho času věnovat se Ramdorovu osudu. Také jejich vývoj dospíval ke kritickému bodu. Každý z nich již dosáhl výšky čtyř set kilometrů a Firestone jim poskytoval šot. va tolik místa, že se jakž takž dokázali držet od sebe v takové vzdálenosti, že mezi nimi nepřeskakovaly blesky.

Na několik minut také Kulu podlehl panice, ale ovládl se a chladným uvažováním dospěl k názoru, že nemusí sdílet osud Jeffersona a Řamdora. Pokud si uchová zdravý rozum nemusí zaniknout explozí, ale může se stát něčím, co si nikdo nedokázal představit ani Alfa ne. V tom Kulu spatřoval svou poslední šanci.

Navenek se mu podařilo zachovat zdání naprostého klidu, i když hořel netrpělivostí opět navázat spojení s Alfou.

A Alfa se objevil. Přenášel své myšlenky do mozků obou Kuluů, které pracovaly jako jeden. Oči Kuluů stěží zachycovaly sotva znatelné typické pohyby, které prozrazovaly Alfovu přítomnost, ačkoliv se vznášel přímo ve výši jejich očí a ve vzduchoprázdnu.

Nejdříve se Alfa pokusil v Kuluově mozku vyvolat paniku tím, že předestřel děsivý osud, který ho čeká, když budou růst i nadále.

Kulu se zasmál, ve vzduchoprázdnu to samozřejmě nebylo slyšet.

„Mě nemůžeš vyděsit, Alfě!“ odpovídal svými myšlenkami. „Je možné, že můj osud bude výjimečný a pro mě bolestný, ale pro tvou galaxii bude znamenat konec. Třeba všechna slunce a planety přejdou do takového energetického stavu, že mnou budou v této formě pojaty, kdoví.“

„Jsi Pozemšťan,“ namítl Alfa, „a tvoje mentalita ti brání zničit celou galaxii i s nesčetnými inteligentními bytostmi, které ji obývají nemluvě o tom, že katastrofa by se zdaleka nemusela omezit pouze na tuto galaxii. Jestliže se obětuješ, zasloužíš si vděčnost všech inteligentních bytostí galaxie.“

„To už nějak oželím,“ odpověděl posměšně Kulu. „Vy se však rád

stavíte do pozice takřka všemohoucích. Proč se tedy nepostaráte o to, abych byl opět spojen do jednoho těla a navrácen do normálních dimenzí."

„Je to těžší než si myslíš," hájil se Alfa.

„Tvůj duch je blokován vnitřním odporem a dokud tento odpor trvá, nemůžeme zasáhnout."

Kulu chvíli mlčel. Potřeboval čas, aby vyhodnotil toto Alfovo sdělení. Jakmile domyslel důsledky, které z něho vyplývaly, zahrál mu na rtech vítězoslavný úsměv. Alfa mu přihrál jistě aniž by si to uvědomil do rukou trumf.

„Bez mé pomoci tudíž nemůžeš nic podniknout!" Udělal pauzu, aby si Alfa uvědomil dosah jeho slov. „To je dobře. Oznamuji ti, že budu spolupracovat pouze v tom případě, že splníš mé podmínky. Za prvé: uveď mě do normálního stavu a dopravíš ke kosmické lodi mých druhů. Za druhé: vrátíš kosmickou výzkumnou loď MINHAU a tato loď přistane v kosmické pevnosti Agena Trumba. Za třetí: dovybavíš ji zařízením, kompenzujícím rušivý vliv modrého záření této galaxie a pohonem pro dolet, nutný k přepravě všech Pozemšťanů do rodné galaxie."

Alfova aura zviditelnila.

„Musím se poradit," oznámil a zmizel.

6.

Ras Čubaj a Gucky se zhmotnili současně v jedné místnosti v pevnosti. Myšob zděšeně vypískl, když před sebou uviděl masivní automaticky kluzák, z něž na všechny strany trčely hlavně.

„Hopla!" vykřikl, když překonal šok. „Jen hezky v klidu, chlapče! Když mě necháš na pokoji, také tě nechám být."

„Co to meleš za nesmysly!" obořil se na něj Ras. „Všechny roboti v pevnosti jsou dezaktivováni. Navíc mluvíš v interkosmu, a tomu by zdejší robot nerozuměl, i kdyby byl nakrásně v provozu."

„O to nejde," vysvětloval Gucky. „Když jsem prodělával USO výcvik, tak mi pořád říkali: když se setkáš s cizími bytostmi, tak mluv, mluv pořád a mluv klidně, chlácholivě. I když ti nebudou rozumět, pochytí, že přicházíš v míru." Teleportér potlačil úsměv a nic nenamítal, ačkoliv bylo jasné, že by na robota tento postup určený k jednání se živými bytostmi v žádném případě neplatil. Pouze bytost obdařená citem a nejen logickým myšlením, by mohla zareagovat na tón hlasu. Ze zkušenosti však věděl, že by Gucky začal odporovat a oni nemohli ztrácet čas. Raději si začal důkladně

prohlížet místnost. Vedle automatického kluzáku tu byl jen jeden řídicí pult, který však zřejmě ovládal pouze klimatizaci v určitém sektoru pevnosti.

„Navrhuji, abychom zvolili tuto místnost za shromaždiště v případě nepředvídaných okolností," navrhl Guckymu.

Myšob se zachichotal. Chtěl si hrát a na vážné řeči neměl náladu.

„Je to dobré shromaždiště," řekl a šklebil se. „Tak se tu tedy my dva shromáždíme v případě, že se dostaneš do nebezpečí. Jasně?"

„V případě, že se my dostaneme do nebezpečí!" opravil ho Ras,

„Kecy!" ohradil se Gucky a vypjal své drobné tělíčko. „Já se nikdy nedostávám do nebezpečí. Multipara je neporazitelný, dlouháne."

„Multi...co?"

„Multipara! Tos ještě neslyšel? To je bytost, vybavená paranormálními schopnostmi, tedy více paranormálními schopnostmi, jako ku příkladu já. Jsem teleportér, telepat, ovládám telekinezi. Vidím

všechno, slyším všechno, mohu všechno a v případě nutnosti jednoduše zmizím paraprostorem. Hopla!" Náhle však vyletěl do výše a při dopadu narazil do Cubaje. „Co to bylo?"

Ras se podíval na Guckyho, potom na místo na podlaze, odkud se vymrštil, a nakonec řekl: „Nemam ani tušení. To ty přece všechno vidíš, slyšíš a můžeš, tak se tak pitomě neptej."

Gucky se poškrábal za uchem. „Měl jsem pocit, že mi něco běhá mezi nohama, že by tu měli hmyz?"

Rase zase začala svědit hlava. „Neměli bychom to hlásit šéfovi?" zeptal se nejistě.

„Bude si myslet, že vidíš strašidla," odmítl to rozhodně Gucky.

„Tak počkat, ty jsi s tím začal první," protestoval Ras a vtom vyletěl ke stropu.

„Nech toho, ty myší dobytku. Máme práci, spust' mě dolů," zaprosil.

„No dobře, ale příště na mě nic nesváděj," souhlasil milostivě myšob a ne právě jemně spustil Rase na podlahu.

„Tak konečně snad začneme hledat Trumba. Někde být musí, navrhuji, abychom však před teleportací uzavřeli přílby, můžeme se dostat někam, kde už není vzduch."

„Jak to, v pevnosti je přece dýchatelná atmosféra."

„Ale po zhroutení ochranného štítu může vzduch unikat do prostoru, to bys snad mohl vědět," poučil ho Ras.

„Pitomost," namítl Gucky. „To bych to už zpozoroval, že vzduch

uniká!"

Ras to vzdal. „Dobrá! Ty si vezmeš na starost levou stranu, já pravou. Jasně?" řekl a teleportoval se. Gucky následoval jeho příkladu.

Rhodan neklidně přecházel po kabině sem a tam. Atlan a Roi ho mlčky pozorovali.

„Můžeš nám konečně prozradit, proč jsi nás pozval?" zeptal se netrpělivě Danton.

Rhodan se zastavil, ještě okamžik mlčel a konečně řekl s úsměvem:

„Netrpělivost mládí. Také jsem býval takový Miku. Také se jednou naučíš čekat celou věčnost na něco, co se třeba nikdy nestane."

„Nemám tolik času, táto."

Rhodanův výraz se okamžitě změnil. Uvědomil si, že syn není nesmrtelný. „Omlouvám se," řekl tiše.

„Nepoučuj, Perry, jsi právě tak netrpělivý, jako tvůj potomek," pokusil se uvolnit napětí Atlan a všichni tři se skutečně zasmáli, Rhodan se konečně posadil a nabídl hostům kávu.

„Trápí mě, že jsme dosáhli velkého vítězství, ale nevíme, co si s ním počít," řekl, když se také sám napil. „Budeme-li dlouho váhat, zůstane náš úspěch nevyužit."

„Jistě," přitakal Atlan, „jenže nemůžeme a nesmíme dělat nic jiného než čekat. Budovatelé centra nebudou nečinně přihlížet k tomu, že jsme vyřadili z provozu jeden ze základních řídicích prvků jejich obranného systému, ať již je jakýkoliv. Musí něco podniknout."

„Znepokojuje mě ještě něco," pokračoval Rhodan. „Gucky a Ras už čtyři hodiny hledají Trumba a dosud nemají žádnou stopu. Když Inženýr kapituloval, pochopitelně jsem předpokládal, že se nám vydá nebo s námi bude aspoň komunikovat. On se však ukryl a když teď pevnost nezničíme, a to nechceme, ztratíme tvář. To je náš handicap a mně se to vůbec nelíbí."

Arkonidan postavil šálek na stůl tak prudce, až zařinčel. „Řeknu tu co bych na tvém místě udělal: dal bych ultimátum a po jeho vypršení bych začal pevnost systematicky ničit. Jednu část po druhé, aby poznal, že svá slova myslíme skutečně vážně. Víc tvrdosti, příteli."

„A jak by postupoval král Svobodných obchodníků?" zeptal se Rhodan s matným úsměvem.

Michael Reginald Rhodan se zadíval skrz lornon na konečky svých prstů. „Ach! Vy si žádáte mé rady! Nuže, je prostá: nastrojte Inženýrovi léčku. Nezoufejte a zeptejte se Dantona."

Po těchto slovech vstal a vytáhl z automatu na zdi láhev koňaku. „Pozor!“ varoval ho Atlan. „Pít na palubě CRESTUIV je povoleno jen ve zcela výjimečných případech.“

Danton na Allanova slova nedbal, donesl láhev ke stolu, nalil a pozvedl číši. Rhodan a Atlan na něj zírali v němém úžasu. Danton se však jen zasmál a postavil sklenici na stůl.

„Vsadím se, že Trumb a Dumfrieové vědí cosi o působení alkoholu, aspoň Inženýr ze základny se přece pokoušel dovědět se o nás co nejvíce. Co kdyby se na místě, které má určitě pod kontrolou, objevili naši vojáci, popili tam a místo opustili a zanechali jen prázdné láhve?“

Rhodan se pohrdavě usmál. „Typický plán Svobodných obchodníků! Jak si to vlastně představuješ, Miku? Mám vydat rozkaz, aby se mí lidé opili do němoty? Morálka na palubě...“

„Kašlu na takovou morálku!“ skočil mu do řeči Roi. „Tví lidé jsou přece schopni

rozlišovat mezi zákazy a výslovným rozkazem, který platí jen pro určitý mimořádný případ.“

„Myslím, že Mike má pravdu,“ vmísil se do hovoru Atlan. „Nemůžeš své lidi podceňovat, Perry.“

„To je mám zasvětit do toho plánu?“ namítal Rhodan. „V opilosti přece všechno vyzvaní a celý plán se zhroutí. Trumb bude vědět, že je to léčka.“

„Samozřejmě jsem na to myslel,“ řekl Rhodan junior a opět si nalil.

„Máš přece v ruce trumf, o němž neví. Prostě do toho opileckého oddílu zařaď Kitaje. Může pít jen naoko a potom ostatní ovlivnit takovým způsobem, že nic nevyžvaní.“

Rhodan se podíval na syna s nelíčeným obdivem a potom se začal šíleně smát.

„Obávám se, Miku, že svou vynalézavostí předčíš otce. Takhle to samozřejmě půjde. Můžeš vybrat vhodné lidi?“

„Jak si přejete, pane,“ řekl, povstal a vysekl obřadnou poklonu.

„Vybraní muži v čele s Kitajem Išibašim jsou již shromážděni v konferenční místnosti CB2.“

Ras se zhmotnil před branou rezervní energetické centrály a chvíli poslouchal hučení strojů. Zdálo se, že všechno funguje normálně. Potom pancéřovanou bránu otevřel, nebyla nijak zajištěna.

Pomaloučku se vsunul do malé haly. Nebylo pravděpodobné, že by se Trumb ukrýval právě tady, ale nedalo se to ani vyloučit.

Náhle teleportér ztuhl. Měl pocit, že mu někdo přejíždí něčím po šíji. Opatrně se otočil, ale neviděl, co by takový pocit mohlo vyvolat. „Snad je tu vzduch nabit statickou elektřinou," zamumlal, aby sám sebe uklidnil. Přesto vytáhl svůj paprskomet a odjistil ho. Bezděky si vzpomněl na mravenčení, které cítil Gucky. Dál postupoval s maximální obezřetností. Když si prohlédl všechny tmavé kouty haly, chtěl místnost opustit.

Tepelný zámek, který před tím otevřel pouhým přiložením dlaně, však nereagoval. Ras s jízlivým úšklebkem ustoupil o několik kroků. Patrně nevěděli, že je teleportér. Soustředil se na chodbu, ze které do centrály vstoupil, a teleportoval se.

Vlastně se chtěl teleportovat, protože v hyperprostoru ho cosi zastavilo a vrhlo zpět.

Při opětovném zhmotnění byl připraven na nejhorší. Nebylo to poprvé, co zakusil, co to znamená narazit na pětidimenzionální energetickou bariéru. Výsledkem byla bolest, která by mohla člověka připravit o rozum. Nic takového se však nestalo. Při nedobrovolném návratu do místa, odkud se teleportoval, se cítil tak, jako kdyby se úspěšně teleportoval.

Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by bránu zničil paprskometem. Rhodanův rozkaz však zněl, aby použili zbraně jen v krajním případě. Raději vytáhl minikom, přiložil ho ke rtům a stiskl tlačítko. „Sparta volá Atény!" zašeptal do přístroje. „Prosím Atény, aby se dostavili."

Oddech si, když se Gucky okamžitě ozval, protože se obával, že neznámá bariéra by mohla bránit i spojení.

„Atény volají Spartu!" zapištěl myšobův hlásek. „Co se děje, hasťoš. Rušíš

ě v mém rozjímání."

Ras vysvětlil Guckymu svou situaci.

„Urči mi svou polohu a hned to dám .o pořádku," ujistil ho myšob.

Ras o tom velice pochyboval. Předpokládal, že bariéra odhodí Guckyho zpět, stejně jako se to stalo jemu. V příští vteřině se však Gucky zhmotnil vedle něho.

„No, tak kde je ta tvá komická uzávěra?" zajčel vítězoslavně myšob.

Ras však nejásal. Napadlo ho, že neznámí Guckymu uvolnili cestu, aby se octli v pasti oba. „Neraduj se předčasně. Zkus to teleportovat se do chodby před branou," zabručel.

„Jak si přeješ," vesele prohodil Gucky a byl pryč. O vteřinu později se pancéřové dveře otevřely a v nich stál Gucky a posměšně se ukláněl.

„Ale já jsem skutečně nežertoval!" vykřikl popuzeně Ras a uvolnil myšlenkový blok, aby se Gucky mohl o tom sám přesvědčit.

„Hm. Potom už zbývá jediné: iluze. Nech se prohlédnout od té psycholožky Dacranové; Krásná holka se vším všudy, co k ženské patří. Ta tě rychle vrátí do reality," Gucky se zamyšleně poškrábal na uchu. „A nesimuluješ ty, abys s ní mohl... ehm, mluvit... o samotě?"

„Ty mizerný chlupatý skrčku! Já ti jednou tu tvou srst..."

Ras zmlkl, protože Gucky už byl pryč.

„A tak jsem mu řekl, že když ještě jednou vysloví mé příjmení bez h, roztrhnu mu hubu od ucha k uchu," hulákal major Hole Hole. Potom vyprázdnil svůj kovový hrnek a olízl si rty.

„Fuj!" zařval Mark Berliter. „S takovými věcmi se skutečně nežertuje."

Eskymák vyskočil. Jeho šikmé oči se zúžily. Široce se rozkročil a stál tu jako poněkud zakrslý bůh pomsty. „A teď, když..."

Zmlkl v polovině věty a netušil, že to neudělal z vlastní vůle, ale pod vlivem Išibašovy sugesce.

„A teď se zase napijeme!" vykřikl a zase sklesl na sedačku.

Sugestor si otřel pot z čela. Nebylo vůbec snadné uhlídat tlupu opilých vojáků, aby neprovedli nějakou hloupost. Všichni na sobě měli uniformy vojáků, protože by Trumb těžko uvěřil, že několik vyšších důstojníků se tu takto opijí, a chovali se podle toho. Také pít museli doopravdy a Kitaj s nimi musel aspoň na oko držet krok.

Luigi Bernardo vyprskl: „Neuvěřitelná hlína! Prostě neuvěřitelná..."

Velký administrátor vydá rozkaz... k popukání..^ my teď..."

Kitaj musel opět zasáhnout, aby poručík neprozradil, že pije na rozkaz.

„My teď půjdeme ven." Luigi dokončil svou větu jinak než zamýšlel, dopotácel se k pancéřovým dveřím vybrané místnosti v pevnosti, ale nemohl najít tepelný zámek. Po několika marných pokusech sklesl na podlahu, opřel se o dveře a rozchechtal se.

Dveře se však náhle otevřely a Bernardo padl na záda k nohám Eileen Dacranové.

„Oh!" zamumlal poručík. „Fáta morgana,"

Poručíkovi Hakimovi vypadla sklenice z ruky, rozpráhl paže a vrhl se psycholožce vstříc. „Jsme mrtví a hurisky nás vítají v ráji! Pojď na

mou hrud', perlo orientu. Mé silné paže tě obejmou a..." zaječel nadšeně.

Kitaj měl chuť zavřít oči, zacpat si uši nebo se opít jako ostatní.

Odkud se tu ta psycholožka vzala? Co pohledává samotná v pevnosti Agena Trumba? Vždyť její objevení může zmařit celou akci.

Sugestor by se však nikdy nestál důstojníkem pro zvláštní úkoly, kdyby si nedokázal poradit v každé situaci. Okamžitě se soustředil na ovlivnění Dacranové a uspěl.

„Takhle se vítá dáma?" zeptala se psycholožka. „Nabídne mi někdo sklenku bourbonu? Milostné avantýry dnes nejsou na programu."

Kitaj se zvedl a šel ji vstříc: „Velice litujeme tohoto trapného incidentu, madam. On se ti Hakim ještě omluví, děvče. Zatím pojď dál a napij se s námi."

Psycholožka se chopila Kitajovy napřažené ruky a vstoupila, Bernardo se konečně zvedl, dveře se opět zavřely. Terminov už stačil nalít pohár a podal ho Eileen.

Dacranová mu poděkovala úsměvem a přiložila pohár ke rtům.

Terminov naplnil další pohár a podal ho Kitajovi.

„Napij se, medicinmane!" vybídl ho.

„To opravdu potřebuji," zamumlal sugestor.

Ras si zamyšleně prohlížel akumulátor vyzářovacího projektoru o průměru dvě stě metrů a naslouchal šumění agregátu.

„Je možné, aby se ukrýval někde tady?" položil si otázku a pochybovačně potřásl hlavou. Kdokoliv, kdo by se dostal do shluku pětidimenzionální energie, stal by se prakticky jeho zajatcem. Ani nejdokonalejší přístroje by mu nedokázaly zajistit spojení s okolním světem.

A právě to by Agen Trumb nikdy nepřipustil. Jako Inženýr ze základny musí

mít stále přehled o svěřené pevnosti a musí pozorovat Pozemšťany. Teleportér se už rozhodl zkoncentrovat na další cíl, když opět ucítil ten podivný dotyk na šíji. Nyní by ho přirovnal k závanu horkého vzduchu.

Rychle se otočil a tentokrát zaznamenal rychle se vzdalující neurčitý pohyb.

Alfa?

Ras si ohmatl šíji, ale nic nenaznačovalo, že by byl poraněn.

„O co jde?" zeptal se ostře. „Jsi-li Alfa, ozvi se! Nebo tě mám snad považovat za nepřítele?"

Odpověď nedostal. „Bláznivé. Nezdá se mi, že by mě ta superbytosť chtěla duševně ovlivňovat, ale co pak znamenají ty pokusy o přiblížení?" mumlal teleportér.

Když opět v bezprostřední blízkosti postřehl nějaký pohyb, bezděčně pozvedl zbraň. Tentokrát se však před ním zhmotnil Gucky.

„Četl jsem v tvých myšlenkách, Rasi," přiznal se myšob. „Doufám, že mi odpustíš..."

Ras'zastrčil impulsní paprskomet do pouzdra.

„Jasně, maličký, všichni přece vědí, že tě nelze brát vážně."

„To je sprostá pomluva!" vybuhl Gucky, ale okamžitě se uklidnil, když z Rasových myšlenek vyčetl, že si ho dobírá. „V pořádku, Rasi. Co myslíš, že po tobě Alfa chce?"

„Nemám tušení, Gucky. Třeba jsem mu prostě sympatický," myslel to jako vtip, ale Gucky se nad tím zamyslel.

„Třeba nejsi daleko od pravdy," zašeptal. „Ne, že by tě kdokoli mohl považovat za sympatického, ale tvoje teleportace mohly zaujmout živou bytosť z jiné energetické úrovně."

„Proč se mě na to prostě nezeptal? Z mých zbraní přece Alfa strach mít nemusí," namítl Ras, ale hned na to se dlaní uhodil do čela.

„Jsem to ale osel, Gucky! Po většinu doby jsem měl myšlenky zablokované, dokonce i tehdy, když jsem se pokoušel mluvit s Alfou."

„Sebepoznání je první krok k sebezdokonalení," zamumlal Gucky.

„Navrhuji, abychom otevřeli své myšlenky a uvidíme, jestli naše předpoklady jsou správné."

Teleportér přikývl. Samozřejmě v tom bylo jisté riziko, otevírat své myšlenky a tím i svůj duch případným cizím vlivům. Po dobu otevření nebyli chráněni před překvapivým duševním napadením. Na druhé straně neviděli jinou možnost přijít záhadě na kloub.

Několik minut se nic nedělo. Potom Gucky náhle hvízdal.

„Se svatozáří vypadáš velice důstojně," posmíval se.

Ras vyvalil oči a sáhl si na hlavu, ale nic hmatatelného kolem ní nebylo. A vtom se v jeho mozku ozval hlas...

7.

„Kontakt s Guckym je přerušen, pane!" zavolal Marshall a Rhodan, který byl už u dveří centrály, se rychle otočil, vrátil se ke stolu a zapnul telekom, nastavený na frekvenci Guckyho minikomu.

„Šéf Aténám a Spartě! Ozvěte se, prosím!"

Odpověď mu však bylo jen vzdálené šumění.

„Co je s Čubajem?" zeptal se Rhodan,
„Jeho mozkové impulsy jsou pryč, pane," odpověděl Marshall.
„Nerozumím tomu, ještě před několika minutami jsem je zachycoval
bez problémů."

Rhodan opět prokázal, jak bleskové jsou jeho reakce na nové situace.
„Vyříd'te Martenovi a Gorašinovi ať se okamžitě dostaví k výstupní
komoře HBM. V bojových kombinézách. Poletí s námi," nařídil
Marshallovi,

Potom zavolal Atlana do jeho kabiny: „Musíš mě zastoupit v
centrále. Čubaj a Gucky se ztratili. S Marshalllem, Martenem a
Gorašinem se přesunu do pevnosti."

„Pošlu ti oba Ertrusany," odpověděl Atlan. „Výstupní komora HBM,
předpokládám?"

„Uhodl jsi, díky!" odpověděl s úsměvem Rhodan a vypnul spojení.
Potom vytáhl bojovou kombinézu z vaku na zadní straně opěradla
svého křesla a rychle si ji oblékl. Marshall zatím zavolal teleoptika
Ralfa Martena a také navlékl bojovou kombinézu. Za minutu už oba
pospíchali k potrubní rychlozdviži. Otvor se za nimi s tichým
zasyčením uzavřel. Antigrav je uvedl do stavu beztíže a stlačený
vzduch je nesl potrubím rychlostí dvou set kilometrů za hodinu. Až
těsně před cílem je zpomalilo brzdné pole.

Když vstoupili do výstupní komory, Kasom a Masut už tam byli a tři
mutanti se ohlásili v příštím okamžiku. Velký administrátor
informoval shromážděné o situaci cestou k bezpečnostní propusti.

„Nemyslím, že by bylo rozumně rozdělit se," řekl na závěr. „Atlan
samozřejmě vyhlásí poplach pro všechny hlídky v pevnosti. Budou
nám hlásit vše, co může nějak souviset se zmizením Guckyho a
Čubaje. My začneme své pátrání z místa, odkud se oba naposledy
Ohlásili."

Červené výstražné světlo na výstupní bráně ohlásilo, že na povrchu
pevnosti už není atmosféra. Po zhroucení ochranného štítu se nic
jiného ani nedalo očekávat.

Muži uzavřeli své přilby a vystoupili. Nad povrchem kosmodromu se
vznášel ještě jakýsi opar, zbytek atmosféry, který se však ztrácel
před očima.

Rhodan přivolal robotizovaný kluzák, který tu stále stál připravený
ke startu. Ten je dopravil na místo na povrchu přímo nad bodem,
odkud přišlo poslední Guckyho hlášení.

„Bože, zase to nemešlo," zaúpěl Oro Masut, když spatřil salutující postavu s vpadlou hrudí.

„Velitel skupiny Poindexter se hlásí, pane," promluvila postava.

„Žádné mimořádné události, pane."

Zřejmě pot způsobil, že průhled přílby důstojnického čekatele Poindextera se zamlžil a těžce zkoušený muž, který právě ve sluchátcích slyšel Masutovu poznámku, teď navíc neviděl.

„Děkuji!" zamumlal Rhodan. Bylo mu trapně a rozhodl se, že při nejbližší příležitosti promluví Masutovi do svědomí. Vojáci se nemají posuzovat jen podle vzhledu a Poindexter měl četné vnitřní kvality.

Poindexter se svými lidmi doprovodil Rhodana a jeho společníky k nejbližší antigravitační šachtě. O několik vteřin později již Rhodan, oba Ertrusané, Marshall, Marten a Gorašin sestupovali do nitra pevnosti. Uplynulo však celých pět minut než se dostali k akumulátoru.

„Vyzařovací projektor, pane," řekl Kasom. „Pravděpodobně se zde vytvořil proud, který přitáhl čtyři mrtvá těla."

Rhodan se zamyšleně díval vzhůru na stříbrité stěny. V myšlenkách se zabýval technickou záhadou jetproudu, ale hned se napomenul, že teď na to není čas.

„Třeba byli ti dva příliš zvědaví," nadhodil Gorašin.

„Snad," připustil Marshall, „ale Trumb by se určitě neodvážil je odklidit. Dobře si uvědomuje, že můžeme kdykoliv zničit jeho pevnost."

„Nelze však vyloučit, že už nedokáže kontrolovat celou pevnost," namítl Gorašin. „Může existovat nějaké bezpečnostní zařízení, o kterém ani neví."

„Musíme to vyzkoušet," rozhodl Rhodan a poručil svým průvodcům, aby se stáhli. Potom vytáhl ruční dezintegrátor a zamířil na spodní část akumulátoru. Okamžitě se rozječela poplachová siréna, ale jinak se nic nestalo.

„Obávám se, že jsme ztratili stopu," řekl zklamaně. „Myslím, že Gucky a Ras se odsud teleportovali a pravděpodobně padli do léčky. Nezbyvá nám, než uskutečnit rozsáhlou pátrací akci."

Kitaj se zděsil, když se v utajené místnosti zhmotnili Gucky a Ras. Vzápětí si všiml aury kolem Rasovy hlavy a tlumeně vykřikl. Myšob ani teleportér však na to nereagovali. Nechápatě zírali na skupinu elitních vojáků, kteří se opíjejí ve službě.

„Co je tohle za hnusnou pijatiku!" vykřikl pohoršené Gucky, který se vzpamatoval první. „A navíc ještě se žen... ehm. . . dámami. Okamžitě to budu hlásit veliteli."

Teprve v této chvíli si konečně všiml sugestora a nechápavě vydechl: „Kitaj?"

Išibaši pochopil, že situace se ještě dá zachránit, pokud bude jednat rázně. Věděl, že ovlivnit mysl Guckyho nebo Rase nemůže, protože jejich duch je odolný proti sugesci. Nezbyvalo mu, než chopit se zbraně. Vytáhl narkotizační zbraň, namířil na Guckyho a zařval: „Drž hubu, čmuchale! Nedáme si kazit zábavu nějakým rádoby Pozemšťanem!"

„Ty mi budeš říkat rádoby Pozemšťan? Pěkně s vámi se všemi zamávám, vy zatracení alkoholic!" zaječel Gucky.

Kitaj se pitvořil seč mohl, aby upozornil Guckyho, že si má dát pozor, ale rozzuřený myšob si ničeho nevšímal. Místo toho sugestora telekineticky vyhodil ke stropu a nechal ho spadnout.

Vtom však myšob vyrazil ze sebe pronikavé zaječení a začal se točit kolem vlastní osy stále rychleji, až nakonec padl v bezvědomí do Rasovy náruče.

„Tyhle nové tance nejsou špatné," zahulákal Berliter a škytl. „Trochu rychlé."

Všichni se rozchechtali, vyjma Rase a sugestora.

„Co jsi s ním provedl?" zeptal se vyčítavě Ras.

„Já?" podivil se Kitaj. „Vůbec nic. Nejsem telekinetik. Raději mi pověz, kde a proč jsi si pořídil svatozář."

„Svatozář? No ano, ten chlap. Hej, ty tam, to jsi ty roztočil Guckyho?"

„S kým to mluvíš?" chtěl vědět Kitaj.

Ras však neodpověděl. Měl zavřené oči a zdálo se, že někomu pozorně naslouchá. Pak potřásl hlavou a řekl: „Ale už to nikdy nedělej, Angeli."

„No tak se prober, Rasi!" naléhal Kitaj a poklepal mu na rameno.

„Kdo je Angel?"

„Můj strážný anděl, a tvůj patrně také. Nechtěl, aby tě Gucky nechal lítat a tak ho roztočil," oznámil Ras s úsměvem.

„Už dost tě komedie, kdo je ten Angel a kde vězí?" rozzlobil se Kitaj.

„Je to jeden mladý Alfa, bezelstná energetická bytost. Cítí se osamělý, protože ještě nenavázal spojení s velkým Nadalfem. Mám

obavu," poznamenal ke Guckymu, který se už probral, „že jsem tvůj tanec zavinil já. Napadlo mě, že je škoda kazit ostatním zábavu."

„Já že kazím zábavu?" ohradil se Gucky,

„Nekaž ji a hraj s námi," zašeptal Kitaj myšobovi do ucha. „Tyhle orgie probíhají na Rhodanův rozkaz. Proto tě budu muset trochu nutit, abys táhl s námi. Jasně?"

Myšob se zašklebil. Chápal rychle, Rasovi to trvalo o pár vteřin déle, ale potom se do své úlohy s chutí vložil. Kitaj zatím táhl Guckyho za ruku k ostatním.

„Tady je!" zaburácel sugestor. „Dejte mu napít, ať se na nás nevytahuje."

„Pojď sem, kamaráde," zakřičel George Terminov, posadil si myšoba na klín a přidržel mu ještě z poloviny plnou láhev bourbonu u úst. „Vidíš jak ti to pěkně jde, tatíček George dohlédne, aby ses nepobryndal a všechno pěkně vyzunkl." Gucky se zakuckal, ale George ho poklepal po zádech a lil do něj alkohol dál.

Bernardo vyskočil a začal křepčit za obdivných výkřiků přihlížejících. Někdo vytáhl telekom a naladil ho na palubní vysílačku CRESTU IV Místo hudby však uslyšeli jen nějaký pískot. Kitaj vytušil cosi zlého a rychle přeladil na centrálu CRESTU IV, ale také neuspěl.

Sugestor se zatvářil vážně, narovnal se a řekl Rasovi: „Odřízli nás."

Na minio brazovce se objevil obličej Atary Kavinatiho. „Velitel komanda robotů, pane! Pátrací skupiny robotů pronikají současně všemi směry. Zatím se se setkaly s odporem."

„Děkuji, nadporučíku! Pokračujte. Palbu zahajte jen v krajní nouzi," odpověděl Rhodan a obrátil se na Marshalla. „Stále ještě žádné spojení s Guckym?"

„Zdálo se mi, že jsem zachytil jakési útržky jeho myšlenek, ale bylo to tak směšné," Marshall bezradně pokrčil rameny. „Jako kdyby v tom byly nějaké čáry."

„Jen mluvte, mě zajímá každá podrobnost, mohla by nás třeba přivést na stopu," vybídl Rhodan mutanta.

„Zatracení alkoholici, to jsem zachytil, pane," oznámil šéf sboru mutantu. „Potom bylo zase ticho."

„Komu to říkal?" zeptal se Gorašin. „Ras přece není alkoholik."

„Moment!" zvolal náhle Rhodan. „Něco mě napadlo. I když to zní absurdně, je to možné. Mohla to být skutečně Guckyho slova."

„Tím si nejsem jist, pane," odpověděl Marshall. „Kontakt byl příliš

krátký a navíc ho něco rušilo."

„Nícméně stopa to je," trval na svém Rhodan a minikomem zavolal Atlana. „Kde je Danton? Hned mě s ním spoj, prosím."

„Zase začal provádět nějaké hlouposti, Perry?" zajímal se Atlan.

„Ne, jen chci vědět, kde je Išibašiho skupina."

Na miniobrazovce Atlanovu tvář vystřídala Dantonova.

„Roi Danton u aparátu! Jsem nadšen, že vás vidím, pane." „Nechtě těch nesmyslů!" okřikl ho Odan. „Nejsme na hodině dvorného chování. Chci vědět, kde je Kitaj se svou skupinou."

„Je mi převelice líto, pane, potřeboval byste však Ariadninu nit, abyste je našel. Smím se zeptat, co je s Guckym a Čubajem? Už máte stopu?"

„Snad, a ta stopa vede právě k Išibašimu," odsekl Rhodan.

„Zatraceně, to ovšem mění situaci, pane," zvolal král. „V tomto případě vám budu samozřejmě průvodcem. Buďte tak laskav, pane, a počkejte na mě u montážních hal na jižní straně kosmodromu." v Rhodan se svým doprovodem vyrazil k nejbližšímu výtahu a za několik okamžiků už byli u kluzáku, který na ně čekal. Když přistáli na určeném místě, Danton je již očekával.

„Nacházíte mě ve stavu značného rozrušení, pane," řekl král s rukou na srdci. „Zdá se, že naše „akce žízeň" je odsouzena k nezdaru.

Račte mě následovat, prosím."

„To je Alfa," usoudil Ras. „Rád by si s námi hrál dál a proto nás izoluje od okolního světa."

Nikdo kromě Išibašiho ho neslyšel. Všichni pili podle rozkazu tak dlouho a důkladně, že všichni byli pod parou. Dokonce Dacranová pod sugestorovým vlivem následovala jejich příkladu. Zrovna pívala s Bukkym a Luigim po boku nějakou starou píseň. Gucky seskočil svému hostiteli z klína a tančil nějaký divoký tanec za doprovodu vlastního zpěvu. Za chvíli se k němu připojili další a vytvořili kolem Eileen vířící kruh. Gucky se pokusil z něj vymanit, ale okamžitě upadl na čumák a z nosu mu vytryskla krev.

„Je mi špatně," zakňučel, „je mi tak zle."

Kitaj k němu přiskočil a vzal ho do náručí. „Pojď, odnesu tě ven, maličký."

Dveře však kupodivu nešli otevřít. Rase to zaujalo. „To mi něco připomíná. Angeli, přáteli, pochop, že Gucky opravdu potřebuje ven," zašeptal.

Dveře se za okamžik skutečně otevřely. Gucky seskočil na podlahu,

udělal krok, ale opět upadl, a to přímo přicházejícímu Dantonovi na botu...

Král ucouvl a ruku si položil na srdce.

„Oro! Podepřete mě! Ten ušmudlanec zraňuje mou čest," vydechl. Guckymu se tou dobou ulevilo a mysob se zadíval na Dantona přísným pohledem, potřásl hlavou a zamumlal: „Vždycky... škyt... jsem si kladl... škyt... otázku... kde ta my... mysteriózní čest vlastně vězí. Teď to vím. Rač...škyt...račte si svou čest dát pořádně vypucovat, monsieur."

„Jak si přejete," zabručel Danton.

Rhodan odstrčil syna stranou a spustil: „Divím se, pane Gucku, opravdu žasnu. Dva tisíce mužů a pět tisíc robotů vás všude hledá a vy se pijete takřka do němoty. Kasome, odnese tu osobu do vězeňské cely."

V této chvíli ze dveří vystrčila hlavu Eileen. „Kde je můj sladký Guckyček? Halo, robátko, kde jsi?"

Danton zbledl jako stěna. „Mademoiselle, vy zde, v této společnosti?" vykřikl zděšeně.

Psycholožka ho změřila pohrdavým pohledem od hlavy k patě než řekla: „Máte snad něco proti tomu, pane? V této společnosti aspoň není nikdo tak zpustlý jako vy. Fúj, styďte se!" Její zrak lpěl na znečištěné králově obuvi.

Svobodnému obchodníkovi lezly oči z důlků, ale ještě než stačil cokoliv podniknout, vyvalili se z místnosti další opilci. Někdo zakopl a už padali jeden přes druhého.

„Tak dost!" zaburácel Rhodanův hlas. „Že se toho účastníte také vy, Rasi, to už vůbec nechápu. Co tu pohledáváte? Musíte počítat s disciplinárním řízením, samozřejmě. A co to máte za komické světlo kolem hlavy?"

„Komické světlo" zareagovalo okamžitě. Postřehlo, že jeho nejlepšímu příteli hrozí nebezpečí a obrátilo se proti původci tohoto nebezpečí. Rhodan ucítil, že je zvedán a roztáčen. Masut a Kasom se k němu vrhli, uchopili ho za nohy a pokusili se zastavit ten pohyb. Ras zatím naléhavě domlouval svému příteli, zatímco před jeho očima se hrozen lidí měnil v živoucí centrifugu.

Náhle čísi podpatek zasáhl Rasovu bradu a teleportér se složil.

Takřka současně otáčivý pohyb ustal a vyčerpaní muži padli na zem. Ještě dříve než Kitaj a Gucky stačili Velkému administrátorovi vyvedenému z míry vysvětlit celé nedorozumění, musel si Rhodan

uklidnit nervy douškem bourbonu.

„To všechno jsem nevěděl," řekl Rhodan „Ten Alfa je zřejmě hravý. Myslím, že bychom ho měli zahnat."

„Ale proč?" podivil se Gucky.

„Víme snad, co všechno ještě může vyvést?" odpověděl Rhodan otázkou. „Nerad bych, aby nakonec ohrozil i ."

Myšob se šklebil. Byl rád, že Perry už neměl důvod oslovovat ho pane Guck a nechat ho zavřít.

„Měl by sis rozpomenout, že na počátku naší známosti jsem provedl i horší věci, šéfe. Tenkrát jsem pozměnil naprogramování přechodu tvé lodi do meziprostoru."

Rhodan se usmál. „Tenkrát jsme všichni potili krev," Rhodan si bezděčně přejel hřbetem ruky po čele. „No dobrá. Jestliže Ras a ty převezmete odpovědnost za Alfy, může zůstat s námi. Třeba se časem spřátelí s námi všemi, tak jako ty, Gucky."

Gucky se rozzářil a udělal pohyb, jako kdyby chtěl Rhodanovi padnou kolem krku, ale náhle změnil adresáta svého výlevu radosti a vrhl se kolem krku Eileen. Psycholožka se zachichotala.

„Kitaji!" rozkázal okamžitě Rhodan. „Neprodleně osvobod'te slečnu Dacranovou z vaše sugestivního vlivu. Vaše opatření bylo sice správné, ale teď už pozbylo smyslu."

„Provedu, pane!" předpisově vyhrkl Kitaj, otočil se k Eileen a po necelé minutě psycholožka zhluboka vydechla, trhla sebou a začala se rozhlížet nechápavým pohledem.

„Co se to tu děje? Bože, moje hlava! Řekněte mi, já jsem se přece té pitky neúčastnila, ne?"

„Ne pitky, orgie!" zapištěl Gucky. Roi Danton, už opět s čistými botami, vrhl na myšoba pohrdavý pohled a psycholožce galantně nabídl rámě. „Nevšímejte si toho hulváta, mademoiselle.; Když dovolíte, doprovodím vás nyní do CRESTU IV."

Eileen se šibalsky usmála a kradmo poslala myšobovi vzduchem polibek. •

„Budu vám vděčná, pane," řekla Dantonovi francouzsky.

Oro Masut se otočil a zjevně chtěl odcházející pár následovat, jak se na tělesného strážce sluší, ale Marshall na něj za• volal. „Pane?" zeptal se Ertrusan zřejmě na pochybách zda má plnit svou obvyklou povinnost, nebo poslechnout náčelníka sboru mutantů.

„Nemyslíte, že váš pán by rád šel sám?"

„Ale vždyť on nejde sám," namítl Masut.

„Zůstaňte tady, vy osle!“ rozkřikl se Marshall, když Oro přece jen vykročil.

„Ale bezpečnost mého pána není zajištěna,“ protestoval Masut.

„Nebud'te pošetilý, ti dva vědí co dělají!“ rozhodl při Rhodan.

„Zůstaňte tu.“

8.

Oba Kuluové dlouho marně čekali na Alfův návrat. Postřehli opět nějaký pohyb až v okamžiku, kdy začali pochybovat, že ta tajemná bytost akceptuje jejich přání.

„Tvá přání budou splněna,“ uslyšel Čaj ve svém mozku. „Budeš mít opět normální velikost a pouze jedno tělo a budeš navrácen ke svému.“

„A MINHAU?“ ptal se Čaj Kulu.

^Přistane v Trumbově pevnosti, která je nyní v rukou tvých společníků, krátce po tobě.“

„Za takových podmínek jsem srozuměn a pomohu vám,“ ujistili ho oba Kuluové.

„To je dobře,“ řekl Alfa a zmizel stejně nečekaně jako se objevil.

Krátce na to byli oba Kuluové obaleni modrým světlem, které poznali již na prvních energetických planetách, když ještě tělesně existovali.

Tentokrát věděli, že se nejedná o ničivou zbraň svého druhu, nýbrž o subenergetický dopravní paprsek. Vzhledem k jejich mase byl však tak silný, že rozlomil Firestone.

Čaj Kulu již opět existující v jediném těle si odnášel jako poslední vzpomínku před tím, než upadl do bezvědomí, obraz puklé planety vyhnanců a žhavého slunce nad ní.

Když opět přišel k sobě ze všeho nejdříve spatřil tváře Perryho Rhodana a Atlana.

„Jen klid, synku,“ řekl něčí chlácholivý hlas, který však nepatřil ani jednomu z těch, které viděl. To promluvil šéflékař RALf Artur, který se nad ním teď naklonil. „Máte bolesti.“

Kulu s úsměvem potřásl hlavou. Právě mu došlo, že je opět normální, v normálním těle a tam, kam patří, mezi svými. Vyhrkly mu slzy.

Rhodan byl dojat, šéflékař ho ještě nikdy v takovém rozpoložení neviděl. Reagoval jako vždy po svém. Otočil se na skupinu přihlížejících vojáků a zařval: „Jděte konečně k čertu! To nemáte nic jiného na práci? Ať už vás v projektorové hale nevidím.“

Vojáci se neochotně stáhli, až na vyčouhlého důstojnického čekatele Poindextera.

„Na co čekáte?" obořil se na něho doktor Artur.

„Prosím, doktore," zaškemral Poindexter, postoupil o krok kupředu a napřáhl k lékaři ruku, z níž sundal rukavici. „Mám spáleninu."

„Opravdu?" posmíval se lékař. „Copak? Zkoušel jste kouřit? To je nebezpečné."

„Jsem nekuřák," protestoval Poindexter. „Jeden robot na mě vystřelil z paprskometu."

Rhodan se prudce otočil, jako kdyby dostal elektrickou ránu: „A to říkáte až teď? Kde se to stalo a jak k tomu došlo?" „Ve vedlejší místnosti, pane. Pravděpodobně vlivem dopravního paprsku, který sem dopravil majora Kulu došlo k jeho deaktivaci. Když jsem běžel kolem něj, zvedl zbraň a vystřelil. Naštěstí jsem byl v pohybu. Skočil jsem za něj a vystřelil z dezintegrátoru. Ale jeho střela mě přece jen škrábala."

Doktor hlasitě polkl a okamžitě se začal věnovat raněnému.

„Beru všechno zpět, co nepěkného jsem o vás řekl," mumlal při tom.

„Příště s tím ale jděte okamžitě na ambulanci. Souboj s válečným robotem! Můj milý Roscoe, to přežije jeden z tisíce. Ten muž by měl dostat řád, pane," dodal směrem k Rhodanovi.

„Již jsem na to sám myslel, doktore," odpověděl s úsměvem Rhodan.

„Bohužel tady to nejde. Jakmile budeme opět doma..."

Rhodan umkl a na jeho obličej jakoby padl stín.

Major Kulu se nadzvedl. „Budeme doma brzy, pane. Alfa mi slíbil, že MINHAU vybaví dimenzotranzičním pohonem a pošle sem."

Rhodan váhavě přistoupil k majorovi a tiše se zeptal: „Je to pravda?"

Kulu horlivě přikývl.

„Přece tomu nevěříte?" zeptal se Atlan. „Myslíte si opravdu, že nám Alfa poskytne intaktní dimenzotranziční zařízení? A to ještě odhlížím od toho, že je v galaxii M-87 tak řečeno zakázané. Loď nám pror sviští kolem uší."

„MINHAU ne, pane," ujistil ho Čaj

Kulu. „Bude na základě mých požadavků vybavena kompenzátozem, který působení modrého jetproudu vyruší."

„Podle vašich požadavků?" užasl Rhodan. „To nám budete muset blíže vysvětlit. Pojdme na palubu, majore." .

Rozmluva pokračovala v Rhodanově kabině. Robot donesl majorovi kávu a přesnídávku, která Kuluovi chutnala jako nikdy. Atlan a

Rhodan ho nerušili dokud se nenajedl. Vždyť ten muž toho prožil více než celá posádka CRESTU IV dohromady.

„Jak se teď cítíte?“ zeptal se Rhodan, když dojedl.

„Unaveně, pane,“ odpověděl Kulu.

Atlan se tiše zasmál. „Žádný div. Jedno bych rád věděl: jste si naprosto jist, že sněžná gorila Jefferson může vystopovat průsečnice shluků subenergetických křížovatek?“

Kulu přikývl. „Naprosto, pane. Bohužel však explodoval spolu s planetou Truktan, takže nemáme možnost dále ten fenomén zkoumat.“

„Tím bych si nebyl tak jist,“ namítl Rhodan. „Explodoval a tudíž se nachází v poloenergetickém stavu. Je možné, že se opět objeví on nebo to, čím se stal. Víte, jaké možnosti by to lidstvu dávalo, kdyby mohlo tento fenomén prakticky využít?“

„Vím, a doufám, že k tomu jednou dojde,“ řekl zasněně Čaj.

„Jednou k tomu určitě dojde,“ ujistil ho Atlan. „Teď bychom se však měli vrátit k aktuálnějším problémům. Stále pochybuji o tom, že Alfa splní, co přislíbil. Myslím...“ .

Náhle se podlaha kabiny zhoupla, šálky sklouzly ze stolu, světlo zhaslo a za okamžik se opět rozsvítilo.

„Výbuch!“ vykřikl Rhodan a zapnul obrazovku vnějšího pozorování. Jeho další slova přehlušilo vytí poplachové sirény.

Modrobílé plameny zaplnily obrazovku, potom se objevilo kulovité těleso, které prudce dosedlo na přistávací plochu kosmodromu.

„MINHAU!“ vykřikl Kulu a vyskočil.

Rhodan už stál u interkomu a vydával rozkazy: „Startujte a přejděte na oběžnou Mhu. Obsad'te všechna palebná postavení. V případě jakékoliv nepřátelské akce proveďte odvetný úder všemi prostředky. Konec!“

Velitel CRESTU IV vyslechl rozkazy nehybným obličejem.

„Ale to je MINHAU!“ zaječel Kulu. „Soukromá výzkumná loď Pozemšťana Liu Kailonga. Alfa splnil svůj slib, pane.“

Atlan položil majorovi ruku na rameno a zatlačil ho zpět do křesla.

„Uklidněte se, majore, Velký administrátor musí udělat tato opatření, protože MINHAU může být i svého druhu trojským koněm.“

Vtom však zpozoroval za majorovými zády náznak nějakého pohybu. Kulu postřehl paniku v očích Lorda admirála a otočil se.

„To je Alfa, přesněji část Alfy,“ řekl s ulehčením.

„Máš pravdu," vyslal své sdělení Alfa a všichni ho „slyšeli", každý ve svém mozku. „Splnil jsem svůj slib. MINHAU je upraven podle vašich požadavků. Nyní tedy předložím své požadavky."

„Jmenujte je!" ostře poručil Rhodan.

„Ty jsi ten, na kterého řečený Kulu stále myslel," konstatoval Alfa.

„Vypadáš ale

úplně stejně jako on až na barvu kůže, ale ta je nepodstatná."

„Je nepodstatná," přitakal Rhodan. „Jsme v podstatě stejní. Jmenuji se..."

„...Perry Rhodan, já vím. Víím hodně věcí, o kterých vy,

Pozemšťané, nemáte ani tušení. Na hodně věcí nahlížíte jednostranně. Na to jednou doplatíte."

„Žvásty!" řekl pohrdavě Atlan. „Dost dlouho jsme se pokoušeli dokázat naší mírumilovnost a připravenost k jednání. Avšak inteligentní bytosti této galaxie, zdá se, jsou schopny myslet a jednat jen v jejím rámci."

Všichni tři muži uslyšeli ve svých hlavách výsměšný smích. „To je váš největší omyl. Myslíme dále než Vy, přesvědčíte se o tom."

„Souhlasím!" řekl chladně Rhodan. „Ale mluvil jsi o požadavcích."

„Ano, a uděláte dobře, když je co nejdříve splníte. Nyní máte loď s níž můžete opustit tuto galaxii. Stáhněte se tedy z Trumbovy pevnosti a co nejrychleji opusťte také galaxii. A obě bestie vezměte s sebou. Tady zůstat nemohou."

Alfa jim nedal možnost odpovědět. Prostě zmizel.

„Nemohu to stále pochopit," prohlásil Rhodan. „Majore Kulu, my všichni jsme vám zavázáni velkým díkem."

„Já však Alfovi nedůvěřuji ještě více než před tím," varoval Atlan.

„Svěřit nám dimenzotranziční pohon znamená vystavit se nebezpečí, že doma vybudujeme celé loďstvo s takovým pohonem. Musí to chápat, a inženýři centra také."

„Je to chybný závěr," usoudil Icho Tolot. „Budovatelé centra určitě vědí, že na palubě halutské lodí takový pohon máme."

„Ale takový, s kterým nemůžete letět vy ani my," tvrdohlavě trval na svém Atlan.

„Let je naprosto nevhodný výraz pro to, co se děje při dimenzní tranzici. Určitě to brzy poznáte na vlastní kůži. Podle mě naše přítomnost zde představuje ohrožení bezpečnosti a stability M-87. Proto nás chtějí co nejrychleji poslat pryč, když se jim nepodařilo nás zničit. Alfa z našich myšlenek již určitě vyčetl, že doma nás

čekají problémy, které nás budou na dlouhou dobu vázat. Tak proč by nás tam neposlali?"

Profesor Lieber vtom podal Rhodanovi výsledky pozitronické pravděpodobnostní analýzy. Rhodan je přelétl očima a neradostně se zasmál. „Pozitronika získává smysl pro humor, pánové. Navrhuje, abychom co nejdůkladněji otestovali MINHAU, abychom poznali, jeli Alfa upřímný."

„To není žádný humor, pane," ohradil se hlavní matematik. „Prostě víme příliš málo na to, abychom mohli postavit teoretickou hypotézu. Bylo by to nezodpovědné."

„Má pravdu," podpořil matematika Danton. „Probádejme MINHAU, potom budeme vědět, na čem jsme."

„Obávám se, že nám skutečně nezbývá nic jiného, než uposlechnout rady pozitroniky," přidal se také Atlan, otočil se a vyšel z haly pozitroniky. Rhodan ho následoval.

V centrále nařídil připravit člun ke startu a chtěl předat yelení Allanovi, ale ten se vzepřel. „Vyznáš se v hodně věcech, Pěny Ale tak starý muž jako já má větší zkušenosti. V tomto případě je mohu dobře uplatnit."

Rhodan však přece jen dosáhl svého a v doprovodu majora Kulu, Dantona, Marshalla, Guckyho a Gorašina opustil CRESTIV.

Jejich korveta přistála těsně vedle MINHAU. Roboty z pevnosti ani Trumba nebylo vidět. Inženýr ze základny zřejmě ve svém úkrytu čekal, až Pozemšťané pevnost opustí. Rhodan by však s ním ještě rád mluvil. Stále ještě věděli příliš málo o galaxii, označované na pozemských mapách jako M-87. Navíc existovala souvislost mezi ní a Dvojkondičními a poznat je blíž bylo v bytostném zájmu lidstva. Velký administrátor se zamyšleně díval na kulovité těleso o průměru osmdesáti metrů. Pozemšťané byli sem odhozeni s touto výzkumnou lodí a nyní měla být opět obsazena Pozemšťany a měla je dopravit zpět do vlasti.

Zbytky atmosféry z povrchu pevnosti vyprchaly a muži kráčeli ve vzduchoprázdnu zcela neslyšně. Také nemluvili. Posádka korvety seděla u děl, aby byla schopna okamžitě reagovat v případě jakéhokoli incidentu. Nic se však nestalo. Mlčenlivý průvod dorazil k otevřené vstupní komoře MINHAU bez příhod.

Tmavý otvor působil strašidelně. Sotva však Rhodan jako první vstoupil do lodi, rozsvítlo se v ní světlo a tajemné stíny zmizely.

„Zdalipak nás ta loď skutečně donese domů?" zeptal se Gucky.

Rhodan se otočil, usmál se na Guckyho a řekl: „Vždycky jsme se vrátili domů a tentokrát to také dokážeme.“

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Artur, Ralf: šéflékař CRESTU II. Plešatý. Hubený. Posléze šéflékař CRESTU III a CRESTU IV.

Dacranová, Eileen: členka posádky CRESTU IV, profesorka kosmopsychologie.

Firestone: planeta, na kterou byl Čaj Kulu zanesen Alfou.

Hole, Hole: major, člen posádky CRESTU IV, velitel prvního svazu pomocných člunů. Menší, podsaditý, s širokou tváří a rozpláclym nosem. Jeho předkové byli Eskymáci.

Išibaši, Kitaj: mutant, člen sboru mutantů, sugestor. Bývalý lékař a psycholog působil dojmem, že se každým okamžikem zhroutí, protože jeho vychrtlá, vysoká postava byla věčně ohnutá.

Jefferson: gorile podobné šestinohé zvíře s nímž komando na Truktanu sdílí horskou jeskyni. Pojmenoval ho tak Ralf Marten.

Ocitl se spolu s Čajem Kuluem na Firestone a byl zduplikován.

Kavinati, Atara: nadporučík, Japonec. Člen posádky CRESTU IV, velí oddílu robotů. Tichý, ale schopný důstojník. Velký. Člen výsadku na Depot II.

Kulu, Čaj: major, člen posádky CRESTU IV, velitel třetí flotily pomocných člunů. Obrovitý Afričan s černou pletí a jizvou na obličeji a znetvořeným uchem. Má přezdívku „Velký mlčenlivý“. S obličejem zbrázděným jizvami, obrovitou postavou a ebenově černou pletí vypadal jako postava z hrdinských ság. Byl to svalnatý, klidný muž, jemuž předpovídali skvělou kariéru. Při misi v M-87 byl na planetě Firestone, kam ho poslal Alfa, vyzářen transponderem na MINHAU a současně zduplikován.

Lieber, Josef: dr., hlavní matematik CRESTU IV. Má žabí oči.

MINHAU: pozemská loď, která byla při časových experimentech vržena 4. dubna 2321 do M-87.

Runete, Pandar: Ind, příslušník sekty sikhů, major, velitel druhé flotily, Letěl Dantonovým spáče jetém na Keeg. Vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Bylo mu teprve jednátřicet let, ale služba u imperiální flotily a pobyt na bezpočtu nebezpečných, divokých planet, útrapy a strádání, které zažil, to vše zanechalo stopy v jeho snědé sikhské tváři. Vysoký, hubený a s přísným obličejem pod turbanem. Jako příslušník sekty sikhů si po přijetí k flotile prosadil, že může i nadále nosit tradiční pokrývku hlavy.

Terminov, George: poručík, člen posádky CRESTU IV. Letěl spolu s majorem Runetem Dantonovým spáče jetém na Keeg. Třiadvacetiletý dvoumetrový obr s holou hlavou a plnovousem, mistr v karate ve třídě humanoidních bytostí, působících v domovské flotile.

H. G. Ewers HONIČKA

V POLOPROSTORU

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 345, ISSN 121279900

Z německého originálu Verfolgungsjagd im Halbraum, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou čtyřtisící stou devadesátou devátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.